

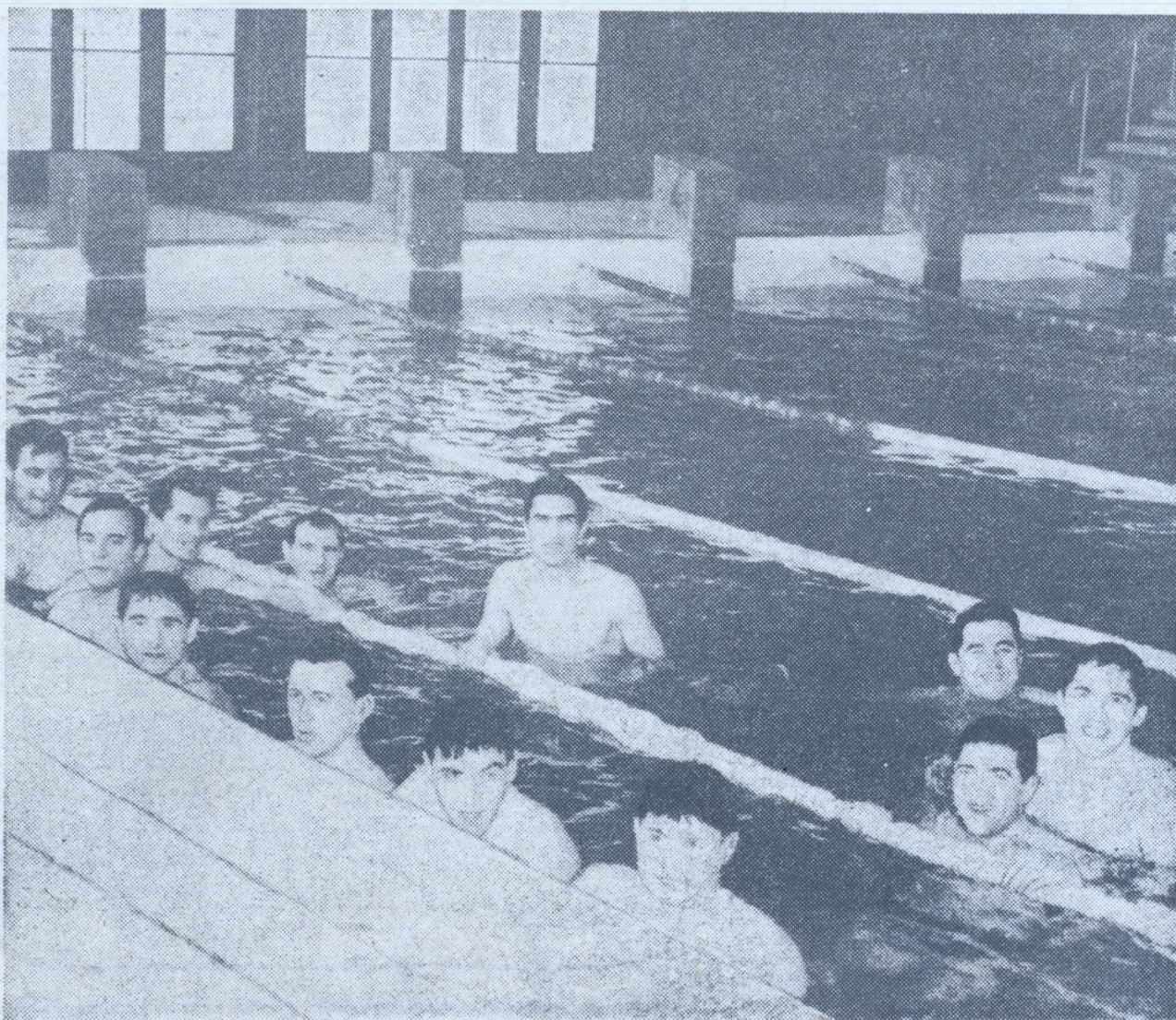
Fotbal

Revistă săptămînală

ANUL III

86

JOI
18 IANUARIE 1968
12 PAGINI
2 LEI

În programul lecțiilor de pregătire fizică generală al echipei Petrolul Ploiești a intrat și înotul în noul bazin acoperit al orașului

DATELE RETURULUI CAMPIONATULUI

Federația noastră de specialitate a dat formă definitivă programului returului campionatului. Faptul că în primăvară este contractat un singur meci internațional în timpul campionatului, a ușurat alcătuirea unui program care să se desfășoare în fiecare duminică fără întrerupere (exceptînd, bineînțeles, data de 28 aprilie cînd va avea loc partida Iugoslavia—România). Iată datele la care se vor desfășura în primăvară diferitele competiții:

DIVIZIA NAȚIONALĂ A

10-17-24-31 martie (etapele XIV—XVII);
7-14-21 aprilie (etapele XVIII—XX);
5-12-19-26 mai (etapele XXI—XXIV);
2 și 9 iunie (etapele XXV—XXVI)

DIVIZIA B ȘI C

10-17-24-31 martie (etapele XIV—XVII)
7-14-21-28 aprilie (etapele XVIII—XXI)
5-12-19-26 mai (etapele XXII—XXV)
2 iunie (etapa XXVI)

BARAJELE PENTRU PROMOVARE

Cele două baraje pentru promovarea la „A” și la „B” vor avea loc la datele de 16-19-23 iunie.

CUPA ROMÂNIEI

3 martie: 16-imile de finală. Tragerea la sorți a meciurilor va avea loc la 30 ianuarie.

3 aprilie: 8-imile de finală

17 aprilie: sferturile de finală

29 mai: semifinalele

16 iunie: finala la București

CAMPIONATUL DE JUNIORI

3-17 iulie: turneul final, cu participarea campionilor regionali și a campioanei orașului București

JOCURI INTERNAȚIONALE

Lotul A: 28 aprilie cu IUGOSLAVIA și 26 iunie cu BRAZILIA (nu s-a primit încă confirmarea partidei)

Lotul de tineret: 26 aprilie cu IUGOSLAVIA, 15 mai cu OLANDA, 22 mai cu SUECIA, 12 iunie cu POLONIA (acesta din urmă este încă în stare de proiect).

Lotul de juniori: 26 aprilie cu IUGOSLAVIA.

PRINCIPALELE EVENIMENTE

FOTBALISTICE

INTERNAȚIONALE

ALE ANULUI 1968

Jocurile celei de a VI-a ediții a Cupei Africii, ca și cele din cadrul turneului octogonal de la Santiago de Chile au deschis scria marilor competiții de fotbal ale noului an. Foarte curînd le va urma și o nouă ediție a „Cupei AMSUD” (a campionilor sud-americani). Și după aceea? Iată principalele evenimente internaționale din timpul acestui an:

7-15 mai în Franța: Turneul internațional de juniori U.E.F.A. (faza finală).

23 mai, la Rotterdam (Olanda): Finala „Cupei cupelor” (1967-68).

29 mai, la Londra: Finala „Cupei campionilor europeni” 1967-68.

9 iunie (locul de disputare n-a fost încă fixat): Turneul final al Campionatului Europei (semifinale și finale).

18 septembrie: 16-imile „Cupei campionilor europeni” și „Cupei cupelor” (turul).

2 octombrie: 16-imile „Cupei campionilor europeni” și „Cupei cupelor” (returul).

13 noiembrie: 8-imile „Cupei campionilor europeni” și „Cupei cupelor” (turul).

27 noiembrie: 8-imile „Cupei campionilor europeni” și „Cupei cupelor” (returul).

Dintre meciurile care vor pasiona cercurile fotbalistice internaționale notăm pe cel dintre Scoția și Anglia (24 februarie), R.F.G. — Ungaria (17 aprilie) și Anglia — Suedia (22 mai).

Aspect din sală, la cursul de perfecționare a antrenorilor

Pagina 3

Mărirea numărului de echipe participante la Diviziile naționale și implicațiile sale

Paginile 6-7

Antrenorii din Divizia A despre unele dificultăți în activitatea lor la cluburi

Pagina 9

Noutăți și surprize în fotbalul argentinian

În nr. 80, din 7 decembrie 1967, al revistei noastre, am publicat scrisoarea elevului Atanasie Crețu din București care ne relatează „problemele” pe care le întâmpină în călăd dorește să joace fotbal în școala lui nu se joacă fotbal, la Electronica O-bor, echipa din carterul său, s-a adus o echipă de juniori de la Dinamo cu toate că s-a făcut o selecție și printre copiii de pe străzile din jur etc., etc. „Am făcut atletism, trei ani, la Școala sportivă nr. 2, totuși, fotbalul este cel care mă atrage ca un magnet. Poate se găsește un loc și pentru mine în vreo echipă”, încheia el.

Publicarea scrisorii tânărului A. Crețu a fost parcă un semnal, startul unei avalanșe de corespondențe, toate pe aceeași temă, toate expediate de băieți care n-au depășit 15-16 ani, care vor să joace fotbal dar care, citiți bine! N-AU UNDE SĂ JOACE FOTBAL!! Da, n-au unde să joace fotbal, n-are cine să-i organizeze, să-i pregătească, să le dea o minge și un echipament de fotbal. Cei mai mulți dintre ei sunt elevi și firese ar fi ca în cadrul școlii respective să găscăscă toate condițiile pentru a putea practica sportul îndrăgit. Da, firese așa ar fi, numai că situația se prezintă cu totul altfel.

Iată câteva spicuiri făcute la îndeplinire din vrafă de scrisori pe această temă!

TUDOR ȘTEFĂNESCU, str. Gh. Șincai nr. 2-10, București: „Sint elev în anul II la Școala profesională „Iosif Ranghet” din București și în toamna trecută m-am decis să învăț fotbalul, pe care-l iubesc foarte mult. Dar fără voia mea am fost actorul unei adevărate aventuri: m-am prezentat la Școala sportivă nr. 2, la prof. Ion Craioveanu. Acesta ne-a privit (eram mai mulți) și apoi ne-a spus: „Băieți, sincer vă spun că nu mai avem nevoie de elevi pentru că deja am cam mulți și...”. Împreună cu alți colegi ne-am prezentat la tov. Ion Stănilă de la clubul Steaua. Acesta ne-a spus același lucru. La clubul Voința — răspunsul a fost aidoma; citiți desigur Dinamo, n-am fost lăsați să intrăm în incinta clubului. Acesta este numai un caz al nostru, al citorva. Dar citiți elevi, la fel ca și noi, nu așteaptă pe la porțile cluburilor ca să fie primiți în rândurile sportivilor?”

PANAIT ȘTEFAN, Calea Rahovei nr. 366, București: „În școala noastră (sint elev în anul I la școala profesională U.C.M.B.) nu se joacă fotbal pentru că nu există teren de sport (...). Dar în fiecare zi, când mă întorc acasă, joc câte 3-4 ore până se supără vecinii. Aș putea juca într-o echipă de copii sau de juniori, dar la cluburi mergem numai în vizită (...). Nu știu când voi intra pe un stadion adevărat, când voi depăși gardul de plasă din sirmă care mă desparte de teren (...).”

DUMITRU PETCU, blocul C 1 orașul Motru, elev în clasa a XI-a la liceul „Motru”: „Aș dori să devin un jucător cit mai bun și

sint că aș putea, dar dacă nimeni nu se ocupă, de școlari, multe talente din școli vor rămâne, din această cauză, anonime, niște talente nerealizate. Nu știu de ce profesorii de educație fizică care vin în liceele noastre sint foarte îndrăgostiți fie de handbal, fie de volei. Dacă le cer o minge de fotbal pentru a juca vreun meci inter-clase, refuzul este categoric: „Ce, măi, Petcule,

ECOURI LA SCRISOAREA INTITULATĂ

„Vreau să joc
fotbal”

doar nu te vei face fotbalist!”. Și, atunci, în gând, sint nevoit să răspund: „Nu știți de unde sare iepurele!”. Dragă redacție, vă rog nu-l lăsați pe Dumitru Petcu, realmente îndrăgostit de fotbal, să se stingă ca fotbalist!”

NICOLAE OPRUȚ, comuna Voislova-Caransebeș: „La noi în sat nu există teren de fotbal și nici minge. Nimeni nu se interesează să avem măcar o minge, dacă nu și un teren”.

GHEORGHE SIRGHIE, Podul Iloaiei: „M-a impresionat foarte mult cazul elevului Atanasie Crețu din București. Aceasta poate și pentru faptul că exact în aceeași situație mă aflu și eu. Am 17 ani și jumătate, dar nu pot juca nici măcar într-o echipă din campionatul orașenesc de juniori (...). Am vrut să mă înscriu în echipa de juniori Medicina Iași, dar două după-amieze pe săptămână trebuie să fiu la antrenamente la Iași, iar eu nu puteam lipsi de la orele de practică (sint elev la Centrul școlar cooperatist). Și, totuși, vreau să joc fotbal. Credeți că voi reuși?”

Ce răspuns îi putem da lui Sirghie și celorlalți? Dar mai înainte de aceasta, iată o altă scrisoare, expediată de **VASILE NEAGU din comuna Braniște-Titu**, care se prezintă astfel: „salariat C.F.R., în orele libere portar în echipa de fotbal C.F.R. Titu în campionatul regiunii București; vîrsta — 19 ani”. După aceea arată greutățile pe care le-a avut de învins în dorința sa de a încheia o echipă de juniori. În cele din urmă reușita a fost deplină. Dar, în continuare, să-i dăm cuvîntul: „După ce, împreună cu profesorul de educație fizică din comună, organizasem un meci între echipa antrenată de mine și cea a școlii, în ziua jocului un tovarăș, profesor de matematici, a izgonit copiii din curtea școlii, iar pe citiva chiar i-a palmuit. Cu toate acestea, copiii nu s-au descurajat (...). Singura lor dorință este să joace cit

de curînd pe un teren adevărat cu arbitru... adevărat, cu o echipă adevărată! De aceea, în numele lor, eu rog redacția revistei „Fotbal” să ne comunice dacă se poate realiza această dorință a lor. Poate în vacanța de primăvară. Cheltuielile le vom suporta noi, din fondurile proprii, numai să putem juca măcar un meci!”

Indirect, scrisoarea lui Vasile Neagu constituie un răspuns. Episodul cu profesorul de matematici nu este din păcate, singular. El reprezintă optica multor cadre didactice. De ce? Pentru că multă vreme fotbalul, în școli a fost prohibit. Se practicau toate sporturile, numai fotbal — sportul cel mai iubit de elevi!!! — nu! Și, de aceea, ideea a pătruns creînd o mentalitate dăunătoare, care și-a pus pecetea — și ea — pe situația actuală a fotbalului nostru, contribuind la starea lui de acum.

Este necesară o cotitură radicală în această direcție dacă, într-adevăr, Ministerul învățămîntului dorește să readucă fotbalul acolo unde singur se impune, dacă vrea ca numărul elevilor care vor să facă sport să fie mereu în creștere.

Recent, Marea Adunare Națională a votat Legea cu privire la dezvoltarea activității de educație fizică și sport în care, la art. 19, paragrafele d și f, se stipulează: Ministerul învățămîntului „sprijină activitatea sportivă de masă ce se desfășoară în rîndul elevilor și studenților” și „se îngrijește de dezvoltarea bazei materiale necesare desfășurării activității de educație fizică și sport de masă și de performanță în învățămînt, construirea și amenajarea unor săli de educație fizică și a unor terenuri și complexe sportive în aer liber pentru elevi și studenți”. Credem că de aici încolo Ministerul învățămîntului se va ocupa mai mult și de problemele fotbalului în școli.

Pînă atunci însă, ce facem cu Tudor Ștefănescu, Ștefan Panait, Dumitru Petcu și ceilalți? Unde vor juca fotbal aceștia și, ca ei, alte zeci de mii? După cum se vede, articolul publicat în nr. 80 al revistei noastre a avut un larg ecou. Dar numai în rîndul elevilor, al celor ce vor să joace fotbal. În schimb, nici un club sau asociație sportivă nu ne-a scris solicitîndu-ne adresa lui Crețu sau a altor tineri dorinici să învețe fotbal. Desigur, ar fi bine ca și F.R. Fotbal să se aplece mai mult asupra acestei chestiuni. Ar fi prima în măsură să ia o hotărîre. Revista noastră nu poate face altceva decît să semnaleze cazurile.

Mircea TUDORAN

P. S. — În momentul cînd aceste rînduri luau calea tiparului, am primit o nouă scrisoare, de la același A. Crețu, în care, printre altele, citim: „Publicîndu-mi scrisoarea în revistă nu s-a rezolvat nimic. Nu am fost solicitat de nici o echipă (...). Închei rugîndu-vă încă o dată, faceți ceva și pentru mine. Vreau să joc fotbal!”

VASILE ȘTOICHÎȚA, com. Jebel — Deta. Arbitrul olandez Leo Horn s-a retras din activitatea sportivă. Vîrsta și-a spus și la cuvîntul.

TTTI NEGOIȚA, com. Bufta. „Intrucit sint un mare simpatizant al echipei braziliene F. C. Santos, vă rog foarte mult să-mi comunicați numele jucătorilor acestei formații. Solicit această deoarece la sfîrșitul lunii ianuarie 1968 voi avea un fiu și doresc să poarte prenumele unui fotbalist de la F. C. Santos”.

Toate bune pînă aici, tovarășe Negoită. Dar dacă veți avea o fiică?

Iată-l — în orice caz — pe cel 11 brazilieni: Claudio — Carlos Alberto, Ramos Delgado, Joel, Rildo — Bougleux, Clodoaldo — Wilson, Toninho, Edson Arantes Do Nascimento (zis... Pele), Edu.

MIHAI BOGACIANU, Da, Kozska (Farul) este același cu fostul jucător al formației bucureștene Steaua, sau al celei arădene — U.T.A. La documentele federației, alt Kozska nu există. În schimb — dacă vă interesează — sint noi mai puțîn de 48 de fotbaliști cu numele de Crețu!

ION TOFAN și COLICI HICU, Craiova. Să răspundem, pe rînd, la întrebările dv., lăsînd-o la urmă pe cea „de inimă”. Așadar: 1. Fostul dinamovist Varga n-a jucat nici o dată la Focșani; 2. „Unde se mai află talentatul Pantra și din ce cauză nu se mai aude despre el? De asemenea, nu se mai vede nimic de Savu care, folosit anul trecut în cîteva meciuri a dat randament foarte bun”, doriți să aflați dv. La întrebare ar trebui să răspundă, mai de grabă, antrenorul lor, Ștefan Covaci, de la Steaua. Dar cum în aceeași situație se mai află și alți jucători, vă promitem că în curînd veți citi un reportaj pe această temă; 3. Clujeanul Marcu a renunțat la fotbal și s-a dedicat carierei universitare.

Și acum „întrebarea de inimă”: „Care este lotul Universității Craiova?”. Iată-l: Pîlcă, Vasilescu, Oprea — portari, Mihailescu, Deliu, Bitlan, Marin Marcel, Minică — fundași, Ștrîmban, Ivan, Desolnicu — mijlocasi, Niță, Stănescu, Știrioaga, Circumarscu, Obiemenco, Marian Popescu, Adrian Popescu — atacanți. Permiteți-ne și nouă o întrebare: dv., ca craioveni ce sinteți, nu-i știți pe acești 19?

PAMEL BERCEANU, Jibou. E dificilă o comparație între Petrolul și „U” Cluj. Dacă în trecut se putea spune că Petrolul e o echipă mai valoroasă și mai constantă decît „U”, acum situația apare inversă. Puteți face singuri o comparație între cele două echipe citînd analize publicate în paginile revistei. Cea a Petrolului a apărut, cea a Universității, pe curînd.

PAUL KONDRAT, Baia Mare. „Se acordă lovitură de pedeapsă. Toți jucătorii se află, regulamentul, în exteriorul cercului. Jucătorul care execută lovitura nu trage direct la poartă, ci pasează mingea în stînga sau în dreapta lui. După ce balonul a parcurs cel puțin circumferința lui, un alt coechipier pătrunde în cerc și mărează. Vă rugăm să ne precizați dacă este gol valabil sau nu?” Este gol dar cu o condiție, după cum specifică regulamentul: „Jucătorul care execută lovitura de pedeapsă trebuie să trimită mingea înainte și el n-o va putea juca din nou decît după ce a fost atinsă sau jucată de un alt jucător. Aceasta înseamnă că mingea poate fi trimisă înainte și într-o parte spre înainte; nu este obligatorie executarea loviturii numai pe poartă. Este interzisă, însă, trimiterea mingii înapoi sau exact în lateral. Acest lucru constituie o infracțiune care trebuie sancționată cu o lovitură liberă indirectă pentru că regulamentul stabilește clar că lovitura de pedeapsă se execută numai înainte”.

ION ȘINȚES, Brașov. Turneul final al campionatului mondial de fotbal din 1974 se va disputa în R. F. a Germaniei.

ION ZLATE, Constanța: Așa cum s-a publicat la timp, revista noastră nu mai organizează tripluri pentru talentele descoperite cu prilejul anchetei efectuate în vară. Noi doar am inițiat această acțiune, pe care trebuie s-o continue acum comisiile locale de fotbal. Așa că acolo va trebui să vă adresați.

După cum ați citit în presă, o dată cu sezonul 1968-1969 se va organiza și un campionat al echipelor de tineret-rezervă.

VINTILĂ SPIREA, Tirgoviste și ION DÂNCILĂ, Rm. Vlcea: 1. Nu putem accorda un spațiu mai mare diviziei C din cauza lipsei de... spațiu; comentăm numai meciurile mai importante dintr-o etapă; 2. Adresa clubului Florentina: Viale Manfredi Fanli, 4/6 — Firenze Italia. Ar fi bine să scrieți în italiană sau franceză; 3. Ca și Flacăra Moreni, nici Polana Clujina nu a retrogradat sau promovat vreodată.

OPINII • OPINII • OPINII • OPINII

IONEL NAGHIU și IOAN PANTEA, str. Porțile de Fier nr. 12, Oradea: „Este bine ca la fiecare școală generală, profesională sau la cea de specialitate să se organizeze cite o clasă sau două de elevi fotbaliști care să fie pregătiți de cite un profesor cu specializarea fotbal, absolvent al Institutului de cultură fizică”.

DR. V. MOLDOVAN, Toplița: „Noi, provincialii, nu înțelegem de ce jucătorii din provincie răzbat cu greu într-una din reprezentativele naționale. Nu înțelegem de ce nu figurează cel puțin ca rezerve în echipa B sau de tineret nici un jucător de la Universitatea Cluj (...). Oare Adam, golgeterul turului, în calitate de cel mai eficient jucător, nu ar trebui să figureze cel puțin ca rezervă? Credeți că nu observăm că jucătorii echipelor din Capitală — chiar dacă în clasament sint codage — sint preferați celor din provincie? Uneori, chiar dacă la echipele lor sint rezerve! (...) Am dori ca revista „Fotbal” să ia o at-

titudine fermă în problema respectării stricte a programului competițional al diviziei A. Amînările din toamna trecută nu au fost cu nimic justificate (...).”

Un grup de cititori de la Secția montaj a lămpilor fluorescente de la I.R.I.L. Balș: „Este de neînțeles pentru noi de ce Sasu, care nu a jucat într-un sezon întreg decît două meciuri, a fost totuși introdus în națională și, culmea, a executat și un penalty! Ne mira faptul că antrenorul nu s-a hazardat să-l introducă în națională și pe Adam care, cu cîteva zile mai înainte, marcase patru goluri! Poate era și asta o soluție”.

DAN TRIPCEA, str. Avram Iancu nr. 11, Cluj: „Meciul cu R.D. Germania a fost picătura care a făcut ca paharul să se reverse. Nu mai știm ce să credem. Am vrea să citim despre ce se va mai face în această direcție, să vedem cum va fi cu noua conducere a cluburilor de fotbal. Dorim, din tot sufletul, antrenorilor noștri inspirație cit mai bună, și naționalei noastre, în sezonul următor, succesul atît de mult așteptat de noi toți”.

EMIL CONSTANTINESCU, strada Doina nr. 8, Craiova: „În trecut, aveam jucători de fotbal pe care azi mulți sint înclinaiți să creadă că erau mai buni, mai tehnici. Părea mea este contrarie: azi avem jucători mai buni ca în trecut, dar aceia cunoșteau un lucru elementar, ignorat de cei de azi: fotbalul are ca scop introducerea mingii în poarta adversă! Azi avem numai jucători de cîmp care ignorează poarta și, în consecință, pasează mingea lateral, înapoi, iar atunci cînd un jucător a intrat în posesia mingii, ceilalți, în loc să se demarcheze, au tendința de a veni lîngă acesta, și de aci — pase inutile, ineficace, care duc la concluzia că echipele noastre au presat dar au pierdut. Ajungînd de multe ori în apropierea porții, jucătorii noștri nu șutează ci pasează mingea la nesfîrșit fără să caute un colț liber pe unde să tragă la poartă; astfel că aceste faze se epuizează”.

În timpul vacanței de iarnă, 23 de juniori dinamoviști au petrecut zile frumoase în tabăra de la Călimăneștii. Iată o amintire dinaintea reîntoarcerii în Capitală.

MĂRIREA NUMĂRULUI DE ECHIBE PARTICIPANTE LA DIVIZIILE NAȚIONALE ȘI IMPLICATIILE SALE

Cu câteva numere în urmă (nr. 82) revista noastră a anunțat că formula campionatului divizionar va fi modificată, prin majorarea numărului echipelor.

Recentul comunicat al federației a confirmat această știre.

Ce cuprinde acest comunicat? În prima sa parte, el se ocupă de sistemul competițional pe anul 1968—69, anunțând următoarele măsuri:

1. TRECEREA LA FORMULA DE DISPUTARE CU 16 ECHIBE, în viitoarea ediție a campionatului.

— ÎN DIVIZIA NAȚIONALĂ A VOR PARTICIPA 16 ECHIBE.

— DIVIZIA B SE VA DISPUTA ÎN DOUĂ SERII A 16, — DIVIZIA C ÎN OPT SERII A 16.

Prima clasată la „A” va fi declarată campioana țării, iar primele clasate în seriile Diviziei B vor promova la „A”, câștigătoarele seriilor de la „C” vor disputa, pe teren neutru, pe două grupe a 4 echipe, un baraj pentru promovarea în „B”. Formațiile clasate pe locurile 15 și 16 vor retrograda de la „A” la „B”, de la „B” la „C” și, respectiv, de la „C” în campionatele teritoriale respective.

Alte măsuri: ● echipele din Divizia B vor fi obligate să treacă pe foaia de arbitraj cel puțin trei jucători sub 23 de ani, dintre care unul junior ● cele din „C” au obligativitatea de a trece cinci jucători sub 23 de ani, dintre care doi juniori.

2. REORGANIZAREA CAMPIONATELOR TERITORIALE. Acestea se vor desfășura pe două faze — una locală, cu jocuri tur-retur, a doua pe opt zone geografice, sistem turneu, între echipele câștigătoare din prima; cele 16 formații clasate pe primele două locuri în zonele geografice vor promova la „C”.

3. ÎNFIINȚAREA CAMPIONATULUI DE REZERVE-TINE-RET, care se va disputa paralel cu Divizia A, între garniturile secundare ale celor 16 echipe din „A”.

★

În partea a doua, comunicatul precizează cum se va face trecerea de la actualul la viitorul sistem competițional:

1. RESPECTAREA DREPTURILOR CÂȘTIGATE. Câștigătoarele seriilor din „B” și „C”, precum și campioanele regionale vor promova în categoriile imediat superioare (la „A”, „B” și, respectiv, „C”). În plus, vor promova la „C” și echipele clasate pe locurile 2—4 în campionatele regiunilor Suceava, Bacău, Galați, Dobrogea, Argeș și Maramureș, cele clasate pe locurile 2—3 în cele două serii ale campionatului regiunilor București, Ploiești, Oltenia, Banat, Cluj, Mureș și Brașov, precum și cele clasate pe locul 2 în cele două serii ale campionatului regiunilor Iași, Hunedoara, Crișana și al orașului București. Deci, nu va mai avea loc un baraj pentru promovarea în Divizia C.

2. ÎNTRĂ ÎN FUNCȚIUNE BARAJELE. Formațiile clasate pe locurile 13 și 14 în actuala Divizie A vor disputa un baraj, pe teren neutru și cu jocuri simple, împreună cu cele clasate pe locul 2 în seriile Diviziei B. Primele două clasate vor juca la „A”. Un asemenea baraj va avea loc, tot pe teren neutru și după sistemul turneu simplu, și pentru echipele aflate în aceeași situație la „B” și „C”, numai că se va desfășura pe două grupe de câte 4 echipe. În prima vor juca cele clasate pe locurile 13 și 14 în seria I de la „B” și cele clasate pe locul 2 în seriile Est și Sud din „C”, în a doua ocupantele locurilor 13 și 14 în seria a II-a de la „B” și ale locului 2 în seriile Vest și Nord din „C”.

3. ȘI TOTUȘI, SÎNT ECHIBE ȘI RETROGRADĂRI! În schimb, formațiile clasate pe locul 14 în seriile Diviziei C vor retrograda în campionatele teritoriale respective.

4. PREGĂTIREA CAMPIONATULUI DE REZERVE-TINE-RET. Pentru a înlesni pregătirea echipelor respective, federația va organiza în primăvară o cupă, care se va desfășura după programul returului și la aceleași date ale Diviziei A.

5. O NOUA PERIOADĂ DE TRANSFERĂRI. La 15 ianuarie a început (și se va încheia la 10 februarie) o perioadă de transferări care are ca scop completarea loturilor echipelor de toate categoriile. Nu vor fi luate, însă, în considerare decât cererile însoțite de dezlegare și carnetul de legitimare (dispoziția se aplică și în cazul transferărilor pe plan regional). Viza carnetelor de legitimare ale echipelor din Diviziile A, B și C se va face între 1 și 29 februarie.

★

Cum se vede, s-a revenit la o formulă care a mai fost aplicată în fotbalul nostru (o singură dată, în campionatul din 1947—48). Majorarea numărului echipelor însă, impune multă atenție în alcătuirea programului și — mai ales — respectarea lui, pentru ca așa dens cum va fi el, orice amănare (pentru cine știe ce motiv) ar putea produce serioase perturbări. 16 echipe înseamnă 15 etape pe sezon sau 30 pe an, la care mai trebuie adăugate și termenele necesare desfășurării Cupei României și meciurilor interțări. După un calcul sumăr, în sezonul de toamnă va fi nevoie de 15 date pentru campionat și alte 2—3 pentru jocuri internaționale (vor începe preliminariile C. M. 1970), deci un total de 17—18. Ceea ce în cazul, când nu vor fi programări și în cursul săptămânii — înseamnă un necesar de 17—18 duminici, astfel încât campionatul va trebui să înceapă la mijlocul lui august și să se încheie în prima decadă a lunii decembrie. Iar în sezonul de primăvară numărul termenelor va crește prin adăugarea la cele de mai sus a etapelor din Cupa României. În această situație returul va trebui să înceapă din martie (și chiar din februarie, dacă vremea va îngădui) pentru a putea fi încheiat în iulie, fără a uita că jucătorii au nevoie și ei de vacanță între campionate, dar și de o perioadă pregătitoare în vederea ediției următoare. Concluzia care se impune este că va trebui să se programeze etape și în cursul săptămânii, (în raport cu datele cupelor europene, care din 1968—69 vor fi fixe și obligatorii), iar programul odată stabilit să nu mai sufere amânări care-l pot da peste cap.

CURSUL DE PERFECTIONARE A ANTRENORILOR

Spre a afla o serie de amănunte în legătură cu organizarea, desfășurarea și primele concluzii asupra cursului de perfecționare a antrenorilor, ne-am adresat prof. Dincă Schileru, antrenor federal, care a făcut parte din conducerea acestui curs.

Iată răspunsurile primite la întrebările noastre:

— Care a fost scopul cursului de perfecționare?

— „Federația obișnuiește ca în fiecare an să organizeze aceste cursuri de perfecționare, precedate de o consfătuire cu antrenorii echipelor de Divizia A și B asupra problemelor curente, la zi,

M. RAJNOVICI

privind campionatul. Anul acesta, consfătuirea nu a avut loc, dar o tratare a celor mai arzătoare probleme — în special sub aspect negativ — ale activității echipelor noastre a fost prezentată de Em. Vogl în referatul special întocmit de Colegiul central al antrenorilor. Materialul acesta s-a oprit asupra numeroaselor curențe manifestate de echipele noastre, atât în campionat cât și în partidele internaționale.”

— Să rămânem, câteva momente, la aspectele de ordin organizatoric ale cursului. Socoliți că luna ianuarie este potrivită pentru fixarea zilelor dedicate cursului?

— „Sigur că ar fi fost de dorit ca reunirea antrenorilor să aibă loc în perioada când echipele se aflau în totală vacanță. Motive organizatorice independente de voința noastră au determinat însă amânarea lui din decembrie la începutul lui ianuarie. Dar, părerea mea este că absența antrenorilor principali pentru șapte zile de la echipe nu constituie un mare rău pentru pregătirea echipelor pentru că, pe de o parte, acestea au

fost conduse de antrenorii secunzi — pe care îi socotim capabili a asigura interimatul responsabilității tehnice, iar, pe de altă, absența nu s-a prelungit prea mult. Mai trebuie amintit, tot la capitolul organizatoric, că vremea nefavorabilă s-a opus realizării unor demonstrații practice în aer liber. Invitații de peste hotare ar fi dorit să prezinte asemenea demonstrații, ce ar fi completat admirabil expunerile lor.”

— Ce temă de bază a abordat cursul?

— „Majoritatea subiectelor referatelor s-au oprit la problema „Factorilor de modernizare a jocului”, cu toate implicațiile ei. S-a căutat a se clarifica și a se oferi antrenorilor noutăți în materie, privite prin prisma deficiențelor echipelor noastre, a pedalelor pe care trebuie apăsate spre a le ridica la un nivel corespunzător ce-

bila evoluție a fotbalului, împărtășirea echipelor de performanță, metode și mijloace pentru îmbunătățirea trasului la poartă, probleme de ordin psihologic, despre apărarea în linie și celelalte sisteme de apărare.”

— Care a fost contribuția cursanților la desfășurarea programului?

— „După opinia mea, cei mai mulți dintre antrenorii prezenți — au fost reprezentate toate echipele de divizia A și B, cu excepția Farului, plecată în turneu, precum și metodisti regionali și responsabili centrelor de juniori — au acordat toată atenția, au privit

ROY MEADES

De vorbă cu
antrenorul federal
DINCĂ SCHILERU

lui atins de formații cu o valoare bine stabilită în fotbalul internațional. Referatele au fost prezentate de specialiștii din cadrul F.R.F., de antrenori, precum și de cei trei antrenori de peste hotare, invitați la acest curs: prof. M. Rajnovici (Iugoslavia), prof. P. Kirekrath (R.F. a Germaniei) și R. Meades (Anglia). Aș vrea să menționez, dintre referatele prezentate, următoarele: „Din experiența metodică a antrenamentului sportiv contemporan” de dr. Emil Ghibu; „Organizarea jocului modern” de Virgil Economu; „Simplificarea documentelor de planificare” (spre o planificare mai realistă) de prof. I. Șiclovian. Consider că schimbul de experiență cu specialiștii din alte sporturi — prof. Ion Ghermănescu-Kunst și antrenorul I. Corneanu — s-a dovedit util, în sensul că unele metode de pregătire din alte discipline, metode comune tuturor ramurilor sportive, pot fi utilizate și în fotbal. Un capitol special al programului cursului l-au reprezentat expunerile celor trei specialiști de peste hotare. Discuțiile cu ei, în afara referatelor pe care le-au prezentat invitații noștri, au gravitat în jurul problemelor de actualitate ale fotbalului: proba-

cu seriozitate și interes cursul. Discuțiile la referate au reprezentat contribuții de preț, cum a fost cazul luărilor de cuvânt ale antrenorilor — enumerate în ordinea desfășurării lor — Constantin Teacă, Vasile Gain, Robert Cosmoc, Ion Ionescu, Ion Bălanescu, dr. Constantin Rădulescu, Traian Ionescu, I. Ghirling, D. Nicolae-Nicușor, Ilie Oană, Emerich Vogl.”

— Ce alte acțiuni s-au mai întreprins în perioada cursului?

— „În zilele cursului a avut loc și o ședință a Colegiului central al antrenorilor care a sintetizat materialul prezentat într-o suită de indicații, ce vor fi trimise antrenorilor participanți până la 1 februarie. S-a ținut și o consfătuire cu metodisti teritoriali și cu responsabili centrelor de juniori asupra problemelor specifice activității lor. În încheiere, vreau să subliniez că acest curs nu a urmărit să dea rețete, lăsând la latitudinea antrenorilor, în funcție de posibilitățile efectivelor de care dispun, punerea în practică a metodelor și mijloacelor prezentate.”

grad, prof. Peter Kirekrath (R.F. a Germaniei) și Roy Meades (Anglia) au vorbit despre experiența lor, perspectivele evoluției fotbalului și s-au întreținut îndelung cu antrenorii noștri.

Defecțiunea principală a organizării acestui curs a fost aceea a nepregătirii lui temeinice, a fixării lui într-o perioadă necorespunzătoare. De altfel, această situație se încadrează într-un ansamblu de lucru pe picior și pe alocuri de lipsă de hotărâre în care se află Federația de fotbal de ceva timp, nereușind până în prezent să rezolve o serie de obiective importante pe care și le-a propus.

Revenind la problemele cursului, constatăm că ar fi fost necesară ținerea lui mai din timp, pentru a da posibilitate tuturor antrenorilor să participe, unii dintre aceștia fiind plecați acum cu echipe peste hotare. Din cauza intemperiilor nu au putut fi făcute lecții practice. Absența completării, a dublării celor expuse în referate prin demonstrații, este o necesitate unanim recunoscută. Numai cu o singură demonstrație, cursul rămâne doar cu o valoare teoretică.

Pe de altă parte, acest curs a fost izolat de cursurile precedente, perpetuându-se astfel o eroare semnalată de mai multe ori în revista noastră și anume că acțiunile utile nu se înlanțuiesc ci se segmentează, se lasă în părăsire în funcție de oamenii care le-au organizat, în timp ce interesele fotbalului nostru cer ca toate acțiunile reușite să fie preluate și desăvârșite. Astfel se face că recentul curs de perfecționare a fost mult mai subțire decît cele precedente.

Cursul a mai evidențiat o sărăcie de informații și documentare, antrenorii, Colegiul central de antrenori și chiar federația nedispunind de o rețea organizată de cunoaștere a problemelor care frământă actualmente fotbalul mondial. Avizați din timp asupra acestor probleme printr-un sistem de documentare și difuzare, antrenorii noștri ar fi putut să poarte discuțiile într-o mai bună cunoștință de cauză a aspectelor multiple din fotbal.

N.R. — Am publicat în rîndurile de mai sus părerea unui antrenor federal, în același timp și unul din organizatorii cursului de perfecționare a antrenorilor, Dincă Schileru, despre utilitatea cursului.

Surprinzător, o parte a presei sportive a adoptat fața de cursul de la Snagov un ton de o violență critică exagerată.

Un asemenea curs poate avea (cum este, desigur, și cazul celui recent) unele lipsuri. Dar se poate ignora total utilitatea unei întâlniri a antrenorilor divizionari care, timp de mai multe zile, dezbate probleme de fotbal sau de metodică generală a antrenamentului?

Sau numai de dragul criticii (în acest caz destructivă), se poate trece total peste ceea ce este pozitiv într-un asemenea curs?

Care au fost părțile bune ale cursului?

În primul rînd, mi se pare folositoare orice consfătuire a antrenorilor, prilej de schimb de păreri și documentare, cu atât mai mult cu cît în ultima jumătate a anului trecut a fost ignorată și chiar respinsă necesitatea unor consfătuiri cu antrenorii.

A doua trăsătură pozitivă a cursului a fost orientarea lui spre problemele pregătirii fizice. S-a oferit antrenorilor prezenți posibilitatea de a asimila un volum mai larg de noțiuni, multe noi, astfel că s-ar putea ca în viitorul apropiat să se înregistreze un progres în ceea ce privește capacitatea atletică de rezistență a fotbalistilor noștri, aflată de mai mult timp în deficit.

Pe de altă parte cursul a prilejuit prezentarea unor referate interesante ale antrenorilor români și a unor invitați străini. De pildă, antrenorul Emerich Vogl a dat citire unui material apreciabil, elaborat de Colegiul central de antrenori: „Principalele lipsuri ale fotbalului nostru în comparație cu fotbalul modern”, referat pe care-l publicăm în acest număr al revistei noastre. Antrenorii străini invitați la curs: prof. M. Rajnovici, șeful catedrei de fotbal de la Institutul de educație fizică din Bel-

AMENINȚAREA TRADIȚIILOR

De citeva ediții ale campionatului, U.T.A. și-a obișnuit numeroșii suporteri (dar acele răndu-le, de fiecare dată, bătăile inimii...) cu o comportare capricioasă, ba chiar foarte capricioasă. De fapt, povestea asta datează mai de mult, încă din 1955, cînd s-a operat o reîntinerire masivă (și s-a mers, constant, pe acest drum). De atunci, echipa — căreia orice plecare de jucător (și au fost multe) îi provoca un dezechilibru — a parcurs o linie care n-a atins cote superioare locului 5 din clasament și de mai multe ori s-a salvat în ultimul moment — ca să spunem așa — de la clasarea pe unul din locurile retrogradante.

Iată cum, spre regretul competentului și obiectivului spectator arădean, echipa textiliștilor a adăugat multelor tradiții frumoase, păstrate cu sfințenie, pe aceea a unei regulate „campanii de primăvară” pentru menținerea sa în divizia în care joacă de aproape 22 de ani. Și aceasta, în ciuda talentului și posibilităților tehnice, mărturisite

în atâtea partide de generațiile care s-au succedat pe posturile ocupate, cîndva, de un Petschovski, Covaci, Mercea, Reinhardt, Băcuț sau Dumitrescu III.

CADE O TRADIȚIE...

Anul acesta însă, se pare că tinerii jucători arădeni sînt decizi s-o rupă cu această tradiție, provocatoare de multe emoții, Victoria de la București, asupra Progresului, cu care au debutat în noul campionat, a fost urmată de o comportare constant bună, cu care a obținut puncte prețioase. Suita de rezultate (cu * — în deplasare) din toamnă: 2-0*, 0-1, 1-3*, 1-2*, 0-1, 1-0, 1-0*, 2-1, 0-0, 0-1*, 1-0, 2-0 și 1-2*, le-au adus un meritat loc 7. În 13 etape, U.T.A. a reușit 6 victorii și un meci nul (6 jocuri le-a pierdut), a marcat 12 goluri și a primit 11, totalizînd 13 puncte. Un punct mai mult decît la sfîrșitul turului ediției 1966-1967 cînd, în 13 meciuri, realizase 3 victorii și 6 meciuri nule. Dar, în lupta pentru clasament, un punct înseamnă mult. Și valoarea lui se vede din faptul că în campionatul trecut, cu 12 puncte, U.T.A. a ocupat locul 10, iar acum, cu 13 — locul 7.

Deci, există semnele unei „răzvrătiri” împotriva unei tradiții, care — de data aceasta — nu-l onora pe arădeni, iar posibilitățile de mai bine le creează această perspectivă.

Nu mai că jucătorii textiliști mai trebuie să lupte și împotriva unui alt simptom — devenit tradițional în ultimii ani — care și-a făcut apariția în comportarea lor: pierd prea multe puncte acasă. Și în toamna trecută au lăsat să le scape printre degete cinci puncte (cite două în partidele cu Rapid și Steaua și unul în cel cu Argeș). Prea multe dacă le comparăm, mai ales, cu realizările în deplasare (4 cîștigate din 12).

...ȘI SE ÎNTĂREȘTE ALTA

Bilanțul de toamnă poate fi apreciat, așadar, ca satisfăcător și, cum ne subliniau antrenorii N. Dumitrescu și I. Reinhardt — foarte aproape de posibilitățile actuale ale lotului de jucători.

Dar, judecînd lucrurile obiectiv, trebuie să conchidem că din alt punct de vedere comportarea echipei a mulțumit: a practicat un joc deschis, tehnic, de calitate, mult apreciat de spectatori din orașele unde a evoluat. Se poate afirma că volumul de muncă depus în vederea noului campionat și, în general, în tot sezonul (30 de meciuri, amicale și oficiale, 87 de antrenamente, globale, 30 de pregătire de joc, 30 de ședințe de analiză și 12 ședințe teoretice), că eforturile depuse de cei doi antrenori și jucători au dus la satisfacția unor realizări remarcabile în jocul echipei.

Fideli școlii de fotbal tehnic, ofensiv, creată de primele echipe ale textiliștilor, din care au făcut parte antrenorii înșiși, școală extinsă, ulterior, prin formarea și consolidarea unei peninere proprii, N. Dumitrescu și I. Reinhardt și-au pus amprenta pe această echipă. Ei au fost jucători tehnici și foarte corecți în joc; așa joacă sau — mai bine-zis — caută să joace formația antrenată de ei. Tehnicitatea, ca mijloc, nu ca scop în sine, constituie principala caracteristică a acestei tinere echipe, în-

tărînd, astfel, o veche tradiție arădeană.

DE CE NU MAI MULT?

Cum un campionat se joacă pe goluri și puncte, antrenorii nu omit nici un moment faptul că realizările jucătorilor nu se ridică, totuși, la nivelul posibilităților lor, apreciate în mod realist. Cauzele sînt cunoscută și, pentru înlăturarea lor, în viitorul apropiat sau mai îndepărtat (nu trebuie uitat că este vorba, în majoritate, de jucători tineri), se lucrează atent și antrenorii își raportează planificarea antrenamentelor și mijloacelor de instruire la cerințele jocului modern, dar și la posibilitățile și particularitățile lotului și ale jucătorilor. Pe ceea ce se pune accent — și acest lucru s-a văzut în comportarea și jocul echipei — este dezvoltarea unui joc ofensiv, pe baza variantei 4-3-3, care convine jucătorilor, pornind de la o pregătire individualizată (avînd în vedere componența lotului: jucători diferiți ca vîrstă și caracteristici).

Ceea ce lipsește echipei și, în primul rînd, liniei de atac — punct nevralgic și la U.T.A. — este combativitatea în fața porții. Asta pe de o parte. Pe de alta, trebuie subliniat — în aceeași măsură — și faptul că tinerii atacanți se descurcă greu pe spații mici, în poziții dificile și în situațiile cînd sînt jenați de adversari nu au încă forța și bagajul tehnic necesare pentru a putea străpunge apărări aglomerate și „betonate”. Sînt principalele lipsuri ale acestei echipe, care explică de ce înaintarea a suferit dese modificări (numai Axente a disputat în întregime toate meciurile) și de ce a marcat, după St. roșu (8 goluri), cele mai puține goluri (12). O explicație trebuie căutată și în faptul că atacul este tîrziu (media depășește cu puțin vîrsta de 23 de ani), are o greutate medie redusă (aproape 70 kg) și o înălțime, tot medie, de 1,76 m., ceea ce nu poate ridica probleme dificile unei apărări solide și ermetice, cum sînt, în majoritate, la echipele noastre, în special cînd joacă în deplasare. Și acest lucru s-a văzut tocmai în partidele în care U.T.A. a pierdut puncte acasă (cu Rapid și Argeș) și chiar în cea cîștigată cu St. roșu.

O APĂRARE FERMA

În schimb, apărarea poate fi apreciată ca bună în sezonul de toamnă. Alcătuită, în majoritate, din jucători experimentați, cu calități atletice remarcabile, și mai calculați (Lereter, Petescu, Birău, Bacoș și Gornea au fost prezenți în toate cele 13 jocuri) apărarea are meritul de a fi făcut puține concesiile atacanților adversi. Nu a primit decît 11 goluri (în medie, 0,84 de meci...) și, în general, s-a arătat de netrecut.

Într-un cuvînt, U.T.A. a fost o echipă în luptă cu tradițiile: pe unele să le întărească, pe altele să le infrîngă. Are un sezon întreg în fața pentru a-și continua eforturile de a consolida și impune școala arădeană.

SCURTE APRECIERI

● Ștarea disciplinară bună. Ra-reori un jucător a fost sancționat iar cele interne (Igna-indisciplină, Țirica-indiferență față de pregătirea personală) au fost prompt rezolvate.

● Antrenorii apreciază ca foarte bună comportarea echipei în meciul cu „U” Craiova; bună în

ISTORIC

U.T.A. este singura echipă care participă fără întrerupere în campionat, de la reluarea diviziei A, în 1946-47. Echipa a fost înființată în anul 1945 și de atunci și-a cucerit un merit prestigiu prin iubitorii fotbalului, prin clasa fotbalului practicat, ca și prin rezultatele obținute, fie în campionat, fie în meciurile internaționale. U.T.A. a cucerit de patru ori titlul de campioană (1946-47, 1947-48, 1950 și 1954) și de două ori Cupa (1947-48 și 1953).

Reprezentantă valoroasă a Aradului și fotbalului nostru, U.T.A. a reunit jucători de clasă de-a lungul anilor: Petschowski, Băcuț I, Farmati, Reinhardt, Dumitrescu, Marki, Bonihadi, A. Covaci, Stiebing, Mercea, Pal, Vaczi, Serfőző etc. În același timp, a dat nemurări jucătorii loturilor reprezentative.

Păstrînd tradiția jocului de mare tehnicitate, generațiile care s-au succedat au dublat-o cu aceea a formării unor cadre proprii, care au rămas — la timpul lor — ca un cîștig prețios fotbalului nostru: Boitoș, Băcuț II, Ristiu, Szűcs, Kiss, Jurcă, Lupeș, Capas, Jenei, Koszka, Igna, Gaboras, Pantea etc. Ei au dus mai departe „ștafeta fotbalului tehnic”, sub îndrumarea unor antrenori care au jubit spectacolul și l-au pregătit cu migală, ca vienezul Blum, Petre Steinbach, C. Braun-Bogdan ș.a., pe care-l urmează acum N. Dumitrescu și Reinhardt, foști lor jucători.

Echipa dispune de un stadion bine amenajat, cu o capacitate de circa 25.000 de locuri. Culoarele echipei: alb-roșu. Succesiunea denumirilor: L.T.A., Flamura roșie U.T.A. și U.T.A. Sediu: Arad, str. Poetului nr. 1; telefon 1750.

OBIECTIVELE RETURULUI

Ni le-a precizat antrenorul N. Dumitrescu și pe scurt ele sînt următoarele: îmbunătățirea jocului liniei de atac, ocuparea unui loc în prima parte a clasamentului, calificarea în sferturi de finală ale Cupei României, formarea a 4 tineri jucători „buni pentru loturile reprezentative”, continuarea acțiunii de întinerire a echipei, titularizarea lui Dumitrescu, Domide și Moț, precum și a formării de noi jucători dintre juniori.

Petre GAȚU

LOTUL ARĂDENILOR

Gheorghe GORNEA: născut la 2.VIII.1944; are 1,78 m înălțime și 76 kg greutate; a mai jucat la Steaua București. Postul: portar.

Carol WEICHEL: portar; născut la 25.IX.1942; înălțimea: 1,88 m, greutatea: 85 kg; a mai jucat la Vagonul Arad și Crișul Oradea.

Gavril BIRĂU: fundaș lateral; născut la 11.VIII.1945; 1,76 m și 75 kg; a mai jucat la Textila Sf. Gheorghe.

Bristos METCAS: născut la 25.VIII.1936; 1,74 m și 72 kg; a mai jucat la Dunărea Giurgiu; postul: fundaș central sau mijlocas.

Mihai ȚIRLEA: fundaș, după ce mulți ani a jucat înaintaș central; s-a născut la 19.IV.1938; „produs U.T.A.”; odată internațional A.

Gheorghe CZAKO (II): născut la 15.X.1944; 1,74 m — 65 kg; fundaș lateral; a mai jucat la A. S. Cugir.

Ștefan BACOS: fundaș central; s-a născut la 4.III.1938; a mai jucat la Minerul Baia Mare și Crișana Oradea.

Iosif LERETER: fost înaintaș, în prezent fundaș central; născut la 23.VII.1933; înălțime: 1,82 m; greutate: 78 kg; a mai jucat la Oțelul Roșu, Politehnica Timișoara (11 ani); odată internațional A.

Mircea PETESCU: evoluție interesantă: înaintaș central, fundaș lateral, fundaș central și acum mijlocas; născut la 15.V.1942; 1,80 m și 75 kg; a mai jucat la C.F.R. Arad, U.T.A., Politehnica Timișoara, Viitorul București și Steaua București; de 3 ori internațional A.

Flavien DOMIDE: înaintaș central; născut la 11.V.1946; 1,83 m și 72 kg; „produs U.T.A.” (împrumutat un timp echipei C.F.R. Arad).

Vasile JAC: mijlocas, foto-sist uneori și atacant; născut la 6.II.1942; a mai jucat la Ind. Sirmiei Cimpia Turzii și Chimia Timișoara; 1,74 m și 68 kg.

Ion POP: „jolly-jocker”-ul atacului, joacă în orice post; născut la 9.IX.1937; „produs U.T.A.”; a mai jucat la C.S.M.S. Iași; 1,80 m și 75 kg.

Traian POPESCU: născut la 27.IV.1943; joacă înaintaș central; a mai jucat la Flacăra Moreni și Steaua București; 1,77 m și 72 kg.

Ilie MOȚ: înaintaș, indiferent de post; născut la 26.V.1946; a mai jucat la Vagonul Arad; 1,73 m și 68 kg.

Petru SCHIOPU: născut la 28.IV.1947; 1,76 m și 63 kg; extremă dreaptă; „produs U.T.A.”.

Mircea AXENTE: înaintaș central, coordonator de joc uneori; născut la 9.XII.1944; 1,72 m și 68 kg; „produs U.T.A.”.

Florin DUMITRESCU: născut la 27.X.1946; 1,73 m și 65 kg; joacă extremă stînga; a venit de la Minerul Anina.

Dumitru CHIVU: un alt „jolly-jocker” al echipei, a trecut prin toate posturile afară de cel de portar; mijlocas de „meserie”; născut la 26.X.1939; a mai jucat la Vagonul Arad. Pe acest efectiv va conta U.T.A. și în primăvară. El va fi completat însă cu câteva elemente tinere ca Godib, Gavrilas, Bodea și Sima, în care antrenorii își pun multe speranțe.

Antrenorii își pun mari speranțe în Florin Dumitrescu, jucător dotat cu calitățile necesare postului de extremă stînga. Il vedeți într-o acțiune caracteristică în meciul cu „U” Craiova

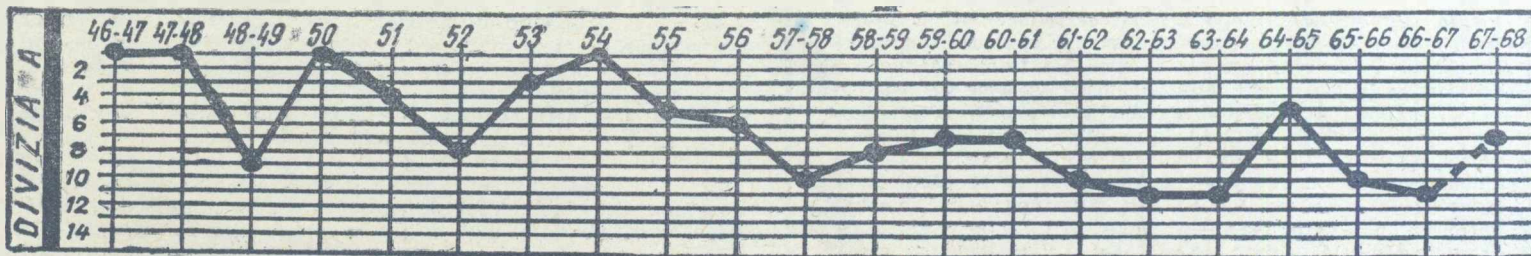
Foto: S. BAKȘI

SUPORTERII ÎȘI SPUN CUVÎNTUL

ECHIPA A PORNIT PE UN DRUM BUN. Dr. VIOREL GROZA, tehnolog șef la I.A.S. Aradul Nou: „Urmăresc de 7 ani această echipă, sînt nelipsit de la fiecare joc al său și rîmîn la vechea mea părere: este una din echipele noastre de primă categorie care își bazează jocul pe tehnicitate, chiar dacă din cadrul formației lipsesc valorile individuale mari. Spre satisfacția mea, în acest campionat U.T.A. a pornit pe un drum bun și, după cum am aflat, a început de vreme pregtărilor, toți jucătorii manifestînd o bună dispoziție”.

DE 20 DE ANI SUPORTER... IANCU BALAS, funcționar la întreprinderea „Progresul”-Arad: „De 20 de ani sînt prezent la meciurile acestei echipe. Așa fi prea dur dacă aș face o comparație între I.T.A. și U.T.A. Totuși, obiectiv judecînd lucrurile, trebuie să recunosc că și în momentul de față echipa textiliștilor dispune de cîteva elemente talentate ca Schiopu, Axente, Dumitrescu, mai ales acesta din urmă pe care-l văd sigur în acest an în loturile reprezentative. Bineînțeles, ascensiunea sa este condiționată de o pregătire superioară și multă seriozitate din partea sa”.

DE CE PREFER PE U.T.A.? ROMULUS BĂTRÎNA, tehnician la aeroport: „Echipele mele preferate sînt U.T.A. și Universitatea Cluj. Totuși, mai mult mă satisface jocul textiliștilor, cărora experimentații. N. Dumitrescu și I. Reinhardt au reușit și în sezonul trecut să le imprime tehnicitatea și să instaureze o atmosferă bună, sănătoasă, în sinul echipei. Dacă echipa n-a reușit mai mult și a pierdut multe puncte acasă, aceasta se datorește după mine neșansei, pentru că — în general — și-a dominat adversarii”.

Graficul evoluției echipei U.T.A. de-a lungul campionatelor

DINAMO BACĂU

O ECHIPĂ PRODUCTIVĂ NUMAI ACASĂ

MOTO: 7 7 0 0 17— 7 14 PUNCTE

6 0 0 6 1—18 0 PUNCTE

Nu știm dacă și cifrele pot constitui un moto, dar sintem convinși că în acest caz, cele două situații — ale meciurilor susținute acasă și în deplasare — pot sintetiza mai bine decât orice altă imagine, comportarea dinamoviștilor băcăuani în prima parte a campionatului.

Și dacă le încadrăm în clasamentul general al turului, constatăm că **Dinamo Bacău** are o situație „privilegiată”: este unica echipă care și-a agonisit întreaga zestre de puncte pe teren propriu, în deplasare avind numai rateuri. Golaverajul este și el edificator în acest sens: cel mai slab din plutonul fruntaș, în cele 6 meciuri disputate în deplasare, echipa băcăuană înscriind un singur gol.

Dacă mai adăugăm și faptul că dinamoviștii moldoveni n-au înregistrat nici un draw, rezultă că acestora nu le plac jumătățile de măsură! Ceea ce, uneori, este foarte bine, dar, în acest caz și...

...REZULTATUL

A FOST PE JUMĂTATE

Bineînțeles că nu putem fetișiza cifrele, în general vorbind, și cu atât mai mult în cazul dinamoviștilor băcăuani, reveniți în prima divizie după ani buni de stagiu în „B” și cu o echipă, în mare parte, alcătuită din debutanți. De altfel, se pare că lotul cu care băcăuanii au promovat în diviza A nu a inspirat prea multă încredere pentru viitor nici chiar clubului dinamovist, intrucât a apelat la întăriri din București.

Și nu se poate spune că „greșă” n-a contribuit la dobândirea unui minim de experiență necesar trecerii cu primele echipe din țară. Cu atât mai mult cu cât obiectivele declarate ale băcăuanilor pentru acest campionat (ca de altfel ale tuturor echipelor proaspăt promovate într-o categorie competițională superioară) vizau doar rămânerea în „A”. Este adevărat că acest campionat (și poate cel următor...) este considerat o etapă tranzitorie pentru încheierea unei formații înnoite și cu o forță de joc la nivelul exigențelor, dar aceasta constituie o altă problemă și e mai bine să așteptăm verdictul implacabil al timpului...

Și dacă „greșă” a adus plusul la care ne-am referit mai înainte, ea a arătat și faptul că procesul de integrare și readaptare a echipei (de fapt o echipă nouă față de anul promovării din divizia B) este încă în curs. Un proces firesc, dacă vreți, dar care va trebui să-și însușeze pe parcurs — și destul de repede, — adevărata perspectivă: cea a elementului localnic ca și ponderea tehnică necesară pe „cap de jucător”.

Dinamoviștii băcăuani au revenit printre „cei 14 mari” (măcar noi să-i considerăm ca atare...) cu o puternică dorință de afirmare susținută prin dirigenie. Debutul a constituit o bună rampă de lansare pentru că victoria asupra Stelei, în urma unei spectaculoase răsturnări de scor, era puțin scontată chiar pe teren propriu. Se pare că această manieră i-a entuziasmat, într-atît, pe băcăuani, încît au mai repetat-o de trei ori, în meciurile disputate cu U.T.A., Ș.U. Craiova și Steagul roșu, cînd pentru a termina învingători au trebuit să refacă handicapul unui gol. Și se obișnuiseră jucătorii într-un asemenea grad, cu răsturnarea scorului pe teren propriu, încît la meciul cu Jiul, erau cit pe aci să uite că totuși conduc.

permițind oaseșilor să remonteze de la 0-3 la 2-3 și să-i determine pe gazde (jucători și spectatori) să imploră minutarele ceasului să curme coșmarul!

Pentru că în acest tur, meciurile disputate de **Dinamo Bacău** acasă, au însemnat pentru devoțiații săi susținători un permanent balans între coșmar și mit. Conduși la pauză, sau o bună parte din meci, jucătorii dinamoviști găseau de fiecare dată resursele necesare unui forcing care, în cele din urmă, aduceau două puncte în clasament, ușurare și satisfacție în tribune și încă o cărămidă la ... mitul invincibilității echipei pe teren propriu.

Și într-adevăr, ceea ce rămîne pozitiv, dincolo de „recordurile” negative ale echipei, este tocmai această recoltă spectaculoasă de 7 victorii din toată atîtea meciuri disputate acasă.

EXPLICAȚIA LUI NICUȘOR

L-am întrebat pe antrenorul echipei din Bacău cum își explică discrepanța dintre comportarea echipei pe teren propriu și cea în deplasare. Iată ce ne-a răspuns: „Cred că este vorba, în primul rînd, de o carență de ordin psihic: o mare parte dintre jucători considerau meciurile din deplasare dinainte pierdute și, doar acasă, în fața publicului susținător, arătau că se pot mobiliza. Este foarte adevărat că nu întotdeauna echipa a pierdut după evoluții slabe și imj vine în minte, acum, meciul de la Constanța, cînd partida a fost spectaculoasă și chiar disputată, deși am pierdut la un scor categoric. Am acceptat însă lupta sportivă, n-am fugit de ea, n-am obstrucționat-o cu mijloacele «clasice» ale anti-jocului. Evident, însă, că în ceea ce privește lipsurile echipei, intervin și alți factori, mai puțin subiectivi ca, de pildă, organizarea jocului (n-avem încă un jucător-coordonator, iar desele accidentări au accentuat mai mult această carență, împiedînd și asupra omogenizării formației), perioadele de cădere în decursul aceluiași meci (după replice onorabile, doar în cîteva minute se hotăra soarta meciului și se pceclua definitiv scorul, datorită derutei apărătorilor dar și lipsei de consistență a atacului care, deseori în deplasare, lăsa tot greul pe compartimentul defensiv).

Niciodată n-am fost adeptul celor care consideră că numele sonore alcătuiesc un factotum. Pentru mine contează mai mult nucleul de echipă și aici aș putea încadra, dintre jucători, pe **LICA NUNWEILLER**, **NEDELCU**, **GHIȚĂ**, **VATAFU**, **ENE DANIEL**, **KISS** și **DEMBROVSKI**. La ultimii doi aș avea o precizare: ei au dat un randament mai slab după promovarea în loturile republicane, tocmai atunci cînd așteptam de la ei o mai mare mobilizare în joc, un aport mai substanțial la stabilizarea echipei pe o cotă mai înaltă. Același lucru l-am pretins și lui **RUGIUBEI** și **DUȚAN**, doi tineri care-și irosește talentul printr-o viață nesportivă, ca și lui **PANAIT** și **ENE GH.**, care n-au înțeles întotdeauna că disciplina și seriozitatea pregătirii este aceeași pentru toți componenții lotului, indiferent de experiența și valoarea jucătorului”.

La aceste explicații ale antrenorului **D. Nicolae-Nicușor**, ne permitem să mai adăugăm că dorința de afirmare a echipei dinamoviste a fost drămuțată, în bună măsură, de slaba capacitate tehnico-tactică a jucătorilor. De exemplu, dacă

ISTORIC

În anii postbelici, dorința băcăuanilor de a avea și ei o echipă în școlanele superioare ale fotbalului nostru, a început să prindă contur. Ce-i drept, print-un altor bucureșteni pe trunchiul elementului local, dar cert este că echipa **Arlus Bacău** termină pe locul II prima sa evoluție în divizia B în campionatul 1949-1950. După cum afirmă însă „memoria colectivă a microhistărilor”, demnă de luat în seamă, atunci a fost totuși ratată prima mare ocazie de a intra în divizia A, pierzînd la „potou” meciul susținut, pe o ploaie torențială, cu Șoimii Sibiu, pe teren propriu.

Pe traiectoria echipei în divizia secundă mai pot fi consemnate „haitele” de la fabricile Partizanul și Prolebarul care au preluat, succesiv, echipa băcăuană. În acest timp își pune candidatura în fața publicului băcăuan, o nouă echipă: **Dinamo**, care cîștigînd campionatul regional și apoi barajul pentru divizia B, promovează în 1955 în categoria secundă. Unindu-și forțele cu cele ale jucătorilor de la Prolebarul, dinamoviștii băcăuani reușesc un tur de forță, debutînd un an mai tîrziu în divizia A. A fost de fapt doar un contact cu „aerul tare” al acestei competiții, pentru că la sfîrșitul campionatului o găsîm în postura de retrogradată.

Bacăul va continua, totuși, să aibă o reprezentanță în prima divizie, intrucît surata dinamoviștilor, cea din Cluj, se mută în 1957 pe meșaguriile lui Bacovia. Astfel încît pînă în anul 1964, **Dinamo Bacău** are o prezență neîntrerupută în divizia A.

A urmat „sîncopul” 1964-1967, cu o comportare sinusoidală în „B” și apoi revenirea din campionatul trecut, cînd își redobîndește locul printre primele 14 echipe ale țării.

Dintre foștii jucători ai echipei din Bacău amînim pe Gavrilăscu, Lemnău, Crețea, Giosanu, Florian Anghel, Gram, Olaru, Rădulescu (actualul antrenor secund), Eftimie, S. Avram, Jambalschi, iar dintre antrenori pe M. Popescu, F. Ambru, C. Teacă, Gh. Nicolae, A. Sepci, V. Mărdărescu, C. Anghelache și I. Unguroiu.

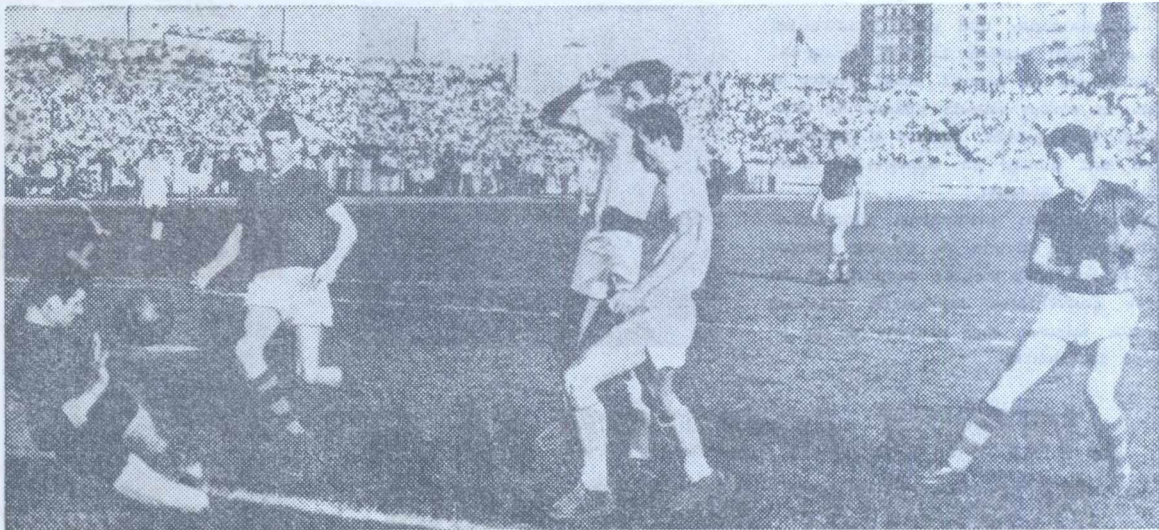
Actualii antrenori: **D. Nicolae-Nicușor** și **C. Rădulescu**. Stadionul orașenesc din Bacău, construit în anii noștri, este unul dintre cele mai moderne din țară (teren gazonat, pistă de atletism, înel betonat al tribunelor) putînd adăposti cca. 18 000 de spectatori. Adresa clubului: str. Eliberării nr. 39; telefon 12844.

Lică Nunweiler, un adevărat „înger păzitor” al porții lui **Ghiță**, ar fi avut lîngă el un jucător mai mobil, cu reale posibilități tehnice (**Panaït** este deficiitar în aceste direcții), sincronizarea fundășilor centrali ar fi rezolvat multe din situațiile care au adus goluri. Însuși faptul că accidentările lui **Nunweiler IV** erau urmate, îndobîște, de goluri, demonstrează fragilitatea axului central al apărării. **Kiss**, tînr fundas talentat, deprins cu maniera intercalării în atac, dar avînd mijloace tehnice precare de rezolvare a unor asemenea situații (serviciul său n-are adresă și șutează defectuos la poartă), era prins, adeseori, de contraatacurile adverse, prea în față, sau își irosea forțele în acțiuni fără finalitate. **Dușan**, mijlo-

caș cu înclinații spre joc combinativ și cu deprinderi tehnice curate, n-are capacitate de efort pentru a asigura legătura între atac și apărare. Iar în atac, dinamoviștii au dovedit că n-au decît o extremă (formula cu **Ene Daniel** și **Ene Gh.** l-a relevat doar pe primul ca fiind capabil să-și respecte sarcinile postului) și că randamentul cuplului **Dembrovski-Rugiubei**, merit a îngemăna puterea de infiltrare și finalizare a primului, cu clarviziunea celui de-al doilea, se vădea doar acasă.

Dar, de altfel, se poate spune în concluzie, că întreaga echipă și-a făcut datoria doar acasă. Ceea ce nu-i puțin, dar nici prea mult...

Paul SLAVESCU

Revenirea dinamoviștilor din Bacău în prima divizie a țării. Prima victorie (în fața militarilor bucureșteni) care a deschis suita celor 7 victorii pe teren propriu. Iar miile de spectatori au constituit suportul moral al acestora

Foto: S. BRAȘOVEANU

OPINII ALE CITITORILOR

Avocatul **GH. MASARI** din piața Gării — bloc C. 1, dovedindu-se un devotat dar și lucid susținător al echipei din orașul său, ne-a trimis o scrisoare consistentă în care, schițează evoluția echipei în prima parte a campionatului.

Arătînd că suportul moral al echipei îl constituie în mare măsură publicul local, corespondentul nostru citează aprecierea pozitivă pe care antrenorul ploieștean **Oană** a avut-o la adresa acestuia. Reproducînd în scrisoarea sa și alte aprecieri ale unor antrenori, jucători și ziariști, culese de dînsul personal cu prilejul meciurilor susținute de dinamoviștii la Bacău, tov. **Masari** își exprimă și păreri sale din care consemnăm cîteva: „O serie de slăbiciuni s-au conturat încă din primele partide și ele s-au menținut în bună parte pe parcurs. Astfel apărătorii manifestă nesiguranță în interceptii, înaintașii ratează exasperant de mult în situațiile cele mai clare și, în general, ei sînt comози și fricoși... Aceste carențe s-au accentuat și mai grav în meciurile din deplasare. Pe terenul adversarilor, **Dinamo** intră fără convingerea că trebuie să învingă, ci cu cea că trebuie să piardă și se întreabă „cu cit?”

MISU GRĂȚARU din Piatra Neamț, își exprimă dezacordul cu aducerea în lotul echipei a unor jucători mai vîrstnici, doar în virtutea „sonorității” numelor acestora.

„Sînt de acord că toți acești jucători vor să joace cu toată plăcerea dar dacă vîrsta nu le mai permite, de ce să nu-i lăsăm pe cei care sînt tineri și dornici de afirmare?”

PAVEL CREȚU — observator la Centrul de prevederi meteo Bacău, după ce constată că echipa favorită a desfășurat un joc bun pe teren propriu (e adevărat însă că doar după ce era condusă) se întreabă, pe bună dreptate: „De ce nu fac acest lucru jucătorii dinamoviști și în deplasare? Este oare posibil ca o echipă care nu pierde nici un meci acasă să nu fie în stare să obțină nici măcar un punct în deplasare?”. Și apoi conchide: „Așteptăm din partea echipei **Dinamo Bacău** o mobilizare mai mare în jocurile pe care le susține în deplasare pentru ca zestrea punctelor acumulate să o situeze pe un loc mai onorabil. Știm cu toții că jucători ca **Nunweiler IV**, **Ene Gheorghe** (cu vechi slate de serviciu în categoria A) cărora li se alătură jucători tineri și talentați ca **Rugiubei**, **Dușan**, **Kiss** și alții, pot da mai mult. Acest lucru va fi posibil numai dacă la antrenamente se va pune mai mult accent pe însușirea tehnicii individuale, dacă antrenorul **Nicușor** va impune echipei o formulă de joc specifică, dacă toți jucătorii se vor dărui total jocului și clubului pe care îl reprezintă.”

DORINEI APOSTOL — str. Stadionului nr. 11, Bacău, după ce arată că echipei sale preferate îl lipsește experiența meciurilor din deplasare, îl înțeapă pe antrenorul **Nicușor** de ce nu-l folosește și pe jucătorul **Băluță**, după părerea preopinentului nostru, un tînr talentat. Credem că în acest caz, ca și în ceea ce-i privește pe toți jucătorii de rezervă, trebuie să răspundă nu numai antrenorul ci și jucătorii respectivi...

LOTUL ECHIPEI

GHIȚĂ Aristide, născut în București la 15.VI.1940; 1,83 m. înălțime; 82 kg. greutate; este la club din anul 1960; a debutat la **Energia București**.

NAGHEL Zoltan, Cluj, 21.IX.1946; 1,83 m., 75 kg.; 1967; Știința Cluj.

VERANSCHI Victor, Dumbrăveni (Brașov) 27.VI.1949; 1,77 m., 76 kg.; 1967; **Dinamo București** juniori.

MAGHIAR Cristian, București, 19.I.1943; 1,78 m., 74 kg.; 1967; F.I. roșie București.

KISS Mădăraș, com. Erceea, reg. M.A.M., 9.III.1944; 1,75 m., 72 kg.; 1965; C.S.S.H. Tg. Mureș; internațional A și tînet.

PANAIT Vasile, Pașcani, 24.II.1942; 1,84 m., 80 kg.; 1964; **Locomotiva Iași**.

NUNWEILLER Lică, P. Neamț, 12.XII.1938; 1,75 m., 71 kg.; 1967; **Dinamo București**, internațional A și B.

VATAFU Nicolae, Slobozia — București, 24.VI.1938; 1,70 m., 70 kg.; 1958; **Dinamo Brașov**.

DAVID Constantin, Suceava, 21.XI.1941; 1,76 m., 66 kg.; 1967; **Progresul București**.

NAUMCEF Iancu, Comănești — Bacău, 12.III.1942; 1,69 m., 65 kg.; 1965; **Armata Bacău**.

CERNAT Gh., București, 26.VI.1945; 1,67 m., 66 kg.; 1966; **Sirena București**.

DUȚAN Constantin, Gura Ocnitei — Ploiești, 21.V.1947; 1,64 m., 62 kg.; 1965; **Cimentul Bicăz**.

NEDELCU Mircea, Bacău, 7.XI.1936; 1,71 m., 70 kg.; 1963; **Dinamo București**, juniori.

ENE Daniel, București, 8.V.1944; 1,75 m., 70 kg.; 1967; **Dinamo Victoria**, internațional tînet.

COMANESCU Alex., Agăș — Bacău, 16.V.1943; 1,70 m., 70 kg.; 1967; **Forestierul Agăș**.

ENE Gh., București, 27.I.1937, 1,72 m., 73 kg.; 1967; **Tarom București**; internațional A.

DEMBROVSKI Emeric, com. Tg. Lețea — Maramureș 6.X.1945; 1,75 m., 70 kg.; **Lumina Tg. Tisa**; internațional tînet.

RUGIUBEI Mihai, Petroșani, 22.XI.1946; 1,73 m., 71 kg.; 1965; **Progresul București**; internațional tînet.

BĂLUȚĂ Petre, Danculești — Oltenia, 1.I.1945; 1,68 m., 60 kg.; 1966; **Rapid București** juniori.

REDNIC Gh., Anina, 28.II.1942; 1,71 m., 66 kg.; 1966; **Minerul Anina**.

VELICU L., București, 23.VI.1945; 1,76 m., 70 kg.; 1967; **Dinamo Obor**.

PANA T., Tg. Ocna, 18.III.1949; 1,69 m., 66 kg.; 1967; **Oltuz Tg. Ocna**.

MUNTEANU V., Călniț Bacău, 3.IV.1948; 1,73 m., 71 kg.; 1967; **Chimia Onești**.

„SÎNTEM DEPARTE DE A ÎNTRUNI CERINȚELE GENERALE LA NIVELUL PERFORMANȚELOR CĂTRE CARE TINDEM”

ION BĂLĂNESCU (F. C. Argeș)

„Cu dorința sinceră de a răspunde cit mai direct și mai realist în-

trebării revistei dv., voi arăta că la F. C. Argeș greutatea sau dificultățile, cum vreți să le ziceți, nu sînt nici mai mari dar nici mai mici ca la majoritatea echipelor noastre din prima divizie (cu excepția a 2-3 cluburi foarte bine organizate). De reținut este însă faptul că sîntem departe de a întruni condițiunile generale la nivelul performanțelor către care tindem.

Lucrurile sînt prea cunoscute ca să mai insist asupra lor. Am să fac o analogie, dacă-mi este permis. Țara noastră, ca să poată produce autoturismele de tip Renault, a trebuit să construiască o fabrică cu utilajul cel mai modern. Dacă vrem ca fotbalul nostru să înregistreze saltul calitativ dorit atunci să-i creăm o bază organizatorică și tehnico-materială la înălțimea producției pe care trebuie s-o dăm și care angajează prestigiul țării în aceeași măsură ca și autoturismele pe care vrem să le fabricăm”.

„AVEM CONDIȚII DE LUCRU BUNE”

BAZIL MARIAN (Dinamo București)

„Nu întîmpinăm greutăți. Avem condiții bune de lucru care ne permit să efectuăm cite două antrenamente pe zi. Toți componenții lotului sînt prezenți la antrenamente, mai puțin Nunwell III care este student la I.C.F. și i-am dat posibilitatea să rămînă acasă pentru a trece cu succes actuala sesiune de examene. Bine înțeles, lipsesc și jucătorii care sînt plecați cu selecționata divizionară în Brazilia.

Optez pentru primenirea efectivelor echipelor de divizia A. Pentru atîngerea acestui scop trebuie neapărat să se ofere posibilitatea legitimării oricărui jucător talentat care provine de la echipe inferioare”.

„VIITORUL FOTBALULUI SĂ FIE ÎNCREDINȚAT NUMAI ACELOR OAMENI CARE-L IUBESC CU ADEVĂRAT”

TIBERIU BONE (A.S.A. Mureșul)

„A fi prezent în prima divizie a țării după zece ani de absență, este o performanță pe care fotbalul mureșean a realizat-o nu fără a întîmpina și învinge o serie de dificultăți. Raportate la cerințele obligatorii, participarea noastră în divizia A ridică, mai întîi de toate, problema lotului, mai bine zis a valorii componenților lui. Firește, noi ne preocupăm ca în perioada pregătitoare să asigurăm echipei un randament sportiv în returul campionatului, la cerințele actuale ale fotbalului. În înțelegerea echipelor de rezerve-tineret

ne dă prilejul să mărim numărul de jucători, plecînd de la principiul că mai mulți jucători pe un post, deci existența unei concurențe, ducă implicit la stimularea lor în pregătire. Fără să vrei te izbești însă de o greutate care ar putea fi învinsă numai dacă transferarea jucătorilor se va face prin înțelegerea reciprocă între cluburi. Pentru a nu se „desfigura” o echipă, într-un singur sezon să fie transferați de la același club maximum doi jucători. În situația în care se ivește un fotbalist de valoare și, totuși, clubul nu vrea să-l cedeze unei echipe de divizia A, intervenția federației să se facă simțită în sensul transferării automate a jucătorului respectiv.

O altă chestiune este aceea a echipamentului și materialului sportiv care, la clubul nostru, sînt necorespunzătoare unei echipe de divizia A. Ducem lipsă de treninguri, de bocanci și de aparate ajutătoare. Cît privește recompensarea jucătorilor, ea trebuie legată mai mult de interesul pe care-l depun în joc, de pregătire și de așa-numitul antrenament invizibil. Să sperăm că acestea vor fi reglementate prin statutul jucătorilor, de care se vorbește atîta.

Dacă ne gîndim bine, poate că și activitatea federației ar trebui să fie mai bine organizată, în sensul elaborării unor sarcini precise, în mod clar trasate echipelor. În același timp federației să i se acorde încredere deplină pentru a putea lucra independent. Fotbalul nu se poate redresa de azi pe mîine. Redresarea necesită timp, răbdare și tact.

De asemenea, e necesar ca relația antrenorilor divizionari — federație să prezinte interese comune ale fotbalului nostru, al cărui viitor să fie încredințat acelor oameni care-l iubesc cu adevărat și care l-au și practicat cîndva”.

„NEAJUNSURILE NOASTRE? DESTULE!”

CORNEL DRĂGUȘIN (Progresul)

„Personal mă rezum doar la a enumera cîteva din neajunsuri:

1) La echipa noastră există o neconcordanță supărătoare între eforturile (mari) cerute jucătorilor și posibilitățile de recuperare prin diferite mijloace.

2) O lipsă cronică — în trecut, în prezent și pe care, din nefericire, o întrezăresc și în viitorul mai mult sau mai puțin îndepărtat: lipsa bazei de antrenament.

3) Consider că actualele reglementări și condiții administrativ-financiare existente în fotbalul nostru nu mai corespund.

4) Raportate la fotbalul de divizia A — cu pretențiile lui — consider că atît regimul transierărilor cît și raporturile dintre F. R. Fotbal și cluburi sînt depășite”.

chiar foarte talentate, dar să recu- ca nici o echipă nu poate să do- din propriul ei rezervor dre. O dată și o dată te treze- coperit cu anumite posturi și cauți rezolvări apelînd la tra Actualul regim, deși este pentru vări libere de jos în sus, pune și dezlegării pe care jucătorul i trebuie să o aibă de la clubul ciată de unde pleacă. Eu nu nu existe o astfel de prevedere din practica de pînă acum s-a că nici o echipă, fie ea oricît nimă, nu este dispusă întotde cedeze un jucător apt de a prima divizie a țării. Hai, totuși murim această chestiune cont și — de ce nu? — să încurajăm cei ce adaugă prin munca lor lori la fondul atît de sărac a lului nostru. Adică, echipa i

C u întrebarea de m divizionare A aflăm ganizat de F.R.F. la largă de probleme actua cultățile actualului regim calitatea echipamentului alte probleme legate de

Lipsesc, din păcate, n-au vrut să răspundă so- dărescu, aflat în turneu, Dar să le dăm cuvî

CE DIFICULTĂȚI ÎNȚÎMPINĂȚI SI — ÎN G ÎN ACTIVITATEA DV. LA

„O CLARIFICARE DEFINITIVĂ A DREPTURILOR ȘI OBLIGAȚIILOR JUCĂTORILOR”

NICOLAE DUMITRESCU (U.T.A.)

„În pregătirea echipei mele am întîmpinat și mă mai lovesc încă de următoarele dificultăți:

1) Nu avem teren de antrenament;

2) Nu avem materiale corespunzătoare unei echipe de divizia A;

3) Nu am posibilitatea — din cauza îngrădirilor regulamentare — să promovez din echipe mici jucători tineri, talentați, care ar putea crește într-o echipă de divizia A și care se pierd în furnicarul echipelor mărunte...;

4) Cred că se impune o clarificare definitivă a DREPTURILOR ȘI OBLIGAȚIILOR jucătorilor. În paranteză fie spus, jucătorii de la U.T.A. (ca și antrenorii, de altfel) nu și-au primit la timp drepturile cuvenite. E regretabil și mai ales dăunător muncii noastre”.

SILVIU PLOEȘTEANU

Știînd cite dificultăți a întî în prima jumătate a camp- lui echipa Steagul roșu mai a torită vitregiei relațiilor echip- ducere, jucători-antrenor și nor-conducere, am rămas prinși de răspunsul dat de norul Silviu Ploieșteanu la barea care face obiectul acest- chete: „NU SÎNT DIFICULTĂȚI”.

Oare lucrurile s-au întrep- tal într-o perioadă de timp scurtă? Măcar de-ar fi așa. rele dificultăți, după opinia norului, sînt doar lipsa unui cu zgură și zăpada care a într-un strat gros terenul...

Și un răspuns mai de „Relația club-federație trebuie facă simțită profund printr- manentă legătură care să interesele comune atît la cluburilor cît și al echipei zentative”.

„JUCĂTORI ÎN E

DUMITRU NICOLAE-NICU

„Leit-motivul multora din trenorii noștri — problema inilor în treburile antrenoru care eu le consider profund toare) — este, din fericire, c- noscută la Bacău. Nimeni amestecă în treburile de p- totuși una: de alcătuire a „11” duminică. De altfel, dacă a- asemenea probleme, a doua pleacă! (N.R. — Să sperăm tocmăi după această declara- stită și curajoasă a antrenoru- cușor vor apărea... interven-

Pentru că mă întrebăți d- nemulțumire aș vrea să-mi totuși una: consider că este u- sens ca jucători tineri, talent- pabili de creștere și de a- în divizia A, să poată fi „de antrenorii echipelor de ra- oraș... pentru că nu știu care- lios director de întreprindere „veto” pentru a nu-și slăbi- din campionatul orașului, a- detrimental flagrant al tiner- lente pe care le are în echip-

„DE UNDE LUĂM JUCĂTORI DE PERSPECTIVĂ?”

VALENTIN STĂNESCU (Rapid)

„Pentru a răspunde la ancheta revistei ar trebui să mă refer firește la o multitudine de probleme mari sau mici care într-un fel îngreunează activitatea echipei Rapid, în particular, și redresarea fotbalului românesc, în general. Mi-ar fi foarte greu să fac referire la toate, deși despre unele am mai vorbit și cu alte prilejuri. Așa că nu-mi rămîne altceva de făcut decît de a puncta două din cele pe care eu le consider mai esențiale și de primă urgență la-tă-le:

a) Anul competițional 1968-69, cu modificările lui, pune ca necesitate imperioasă mărirea numărului de jucători la echipele divizionare A prin înființarea echipelor de tineret. Este o măsură justă pe care oricine o salută. În acest caz, în sfîrșit, vom ajunge ca fiecare echipă să aibă un lot de 32-34 de jucători, apropiindu-ne astfel de potențialul uman al marilor cluburi de performanță. Se ridică însă un mare semn de întrebare: de unde luăm acești jucători de perspectivă, cu toate calitățile pe care trebuie să le întrunească? Firește, în primul rînd, din pepinieră proprie. Echipa noastră de juniori ne furnizează unele elemente talentate,

care dă jucători să fie compensată printr-un joc-două amicale, cu echipa care ia jucători, (încasările revenind formației care dă dezlegare), sau antrenorului care-l cedează pe jucător să fie — într-un fel — stimulată.

b) Dacă cineva m-ar întreba cum stau banii cu baza materială, adică cu echipamentul și materialele sportive, din capul locului i-aș răspunde: nesatisfăcător, deși magazia nu duce lipsă de nimic. Cădată răspuns, nu-i așa? Și totuși noi cheltuiim bani degeaba, deoarece călătoria lor lasă foarte mult de dorit. E suficient să joci două meciuri cu o minge și poți s-o arunci, intrucât... devine ovală. Ghetele au și ele o viață destul de scurtă, neincadrându-se deloc în normativele de durată. Cred că F.R.F. ar trebui să insiste la fabricile respective pentru remedierea acestei situații.

am adresat antrenorilor echipelor te la cursul de perfecționare or- Răspunsurile au îmbrăcat o gamă cerului nostru pornind de la difi- ză, insuficiența bazei materiale, miale sportive și terminind cu ionalului nostru.

ntrenorilor Universității Cluj, core ește, ca și cele ale lui V. Măre, cu Farul. și 12.

„TRANSFERĂRILE SĂ FIE FĂCUTE PRIN ÎNȚELEGERE ÎNTRE CLUBURI”

ȘTEFAN COVACI (Steaua)

„Probleme de rezolvat în fotbalul nostru sînt destule. Vreau să amintesc doar cîteva. Astfel, sînt pentru acceptarea transferărilor, de jos în sus, dar prin înțelegere între cluburi (dezlegarea și acordul clubului). Acolo unde sînt mai mulți jucători pe un singur post, să poată fi împrumutați pe termen de 1-2 ani altor echipe. Pentru a stimula cluburile mai mici în creșterea și promovarea cadrelor proprii, în schimbul jucătorilor cedați, cluburile divizionare să acorde acestora echipament sportiv sub formă de premii și să desfășoare meciuri amicale, iar drepturile bănești să revină echipei care a oferit jucătorul. La clubul Steaua noi tindem, în orice caz, pentru promovarea elementelor proprii, aceasta făcîndu-se bineînțeles, cu chibzuință.

Consider, apoi, că, pentru a ne apropia cit de cit de organizarea marilor cluburi, trebuie ca toate echipele de divizia A să fie dotate cu echipament de cea mai bună calitate. Mă refer la ghete cu talpă de material plastic (care nu absoarbe apa) și cu crampoane detașabile (care pot fi schimbate imediat) în funcție de starea terenului. De asemenea, se impune achiziționarea de

tat de multe ori. Din fericire, ele s-au rezolvat întotdeauna chiar dacă uneori cu întârziere. Dar cea mai mare lipsă este aceea a unui stadion corespunzător din toate punctele de vedere. Dificultăți, de alt ordin însă, sînt și cele privind lotul de jucători care, la ora actuală, este insuficient ca valoare. Ne vom strădui însă ca această valoare a fotbalistilor mineri să crească în acest an și Jiul, mergînd pe linia arătată în ultimii doi ani, să dovedească o valoare ridicată.

Cam acestea ar fi cele mai mari greutăți pe care le întîmpinăm noi. Există însă și altele, de ordin general, remarcate — nici nu se putea altfel — de ceilalți colegi antrenori. Mă refer în primul rînd la actualul regulament de transferări care acționează ca un fel de frînă în calea promovării elementelor talentate de jos în sus, mai ales acum cînd va trebui să organizăm și echipe de rezerve-tineret. Fiecare club are ceva juniori, dar ei nu sînt de ajuns și

de aceea nevoia de a transfera elementele talentate, existente pe plan local, devine imperioasă.

„ECHIPA NOASTRĂ A TRECUT PRINTR-O CRIZĂ PRELUNGITĂ”

ILIE OANĂ (Petroșeni)

„Echipa noastră trece, sau mai bine-zis, a trecut printr-o criză prelungită. Cauza principală a slabei noastre evoluții în turul campionatului este legată, în special de vîrsta ridicată a cîtorva dintre jucători. Preocuparea noastră primordială se îndreaptă spre întinerirea lotului echipei. Acest deziderat îl realizăm destul de anevoios intrucît procesul de depistare necesită o largă preocupare și, de cele mai multe ori, se face fără sorți de izbîndă, elementele talentate corespunzătoare primei divizii fiind rarissime. Ca un prim pas, vom apela la cîteva juniori în care ne punem mari speranțe.

În privința organizării jocului, nu ne-am putut atinge pe deplin scopul propus, căci, mulți jucători atunci cînd au fost introduși în formație nu s-au putut achita de sarcinile încredințate, sarcini cu care să se încadreze în ideea de joc preconizată la începutul campionatului. Spre sfîrșitul turului pare-se că jucătorii au dat dovadă de mai multă înțelegere. Au căutat să se achite mai conștiincios în jocul lor, să țină mai mult seama de indicațiile noastre. Ne vom îndrepta, în continuare, toată atenția în această direcție și pentru returul campionatului sîntem plini de optimism. Fostii titulari

Zaharia, Neacșu, Topșa, Marinescu, frații Munteanu etc., nu și-au putut găsi încă înlocuitori de aceeași valoare, astfel că și randamentul echipei a scăzut treptat.

O mare importanță o are rezolvarea problemelor organizatorice care influențează direct, atît negativ cît și pozitiv, activitatea echipei. Cu cît ele vor fi rezolvate mai operativ, cu atît rezultatele pozitive vor ieși la iveală, și viceversa”.

ÎN PREGĂTIREA ECHIBEI ERAL — UBUL UNDE LUCRAȚI ?

IFICULTĂȚI!”

ul roșu)

mingi din material plastic, impermeabile, care nu se îngreunează de apă sau cu noroi.

O altă chestiune, care ar trebui reglementată o dată pentru totdeauna, este aceea a clarificării raportului federatie — club, în așa fel, încît nici unul din factori să nu-l stînjenească pe celălalt; dimpotrivă, amîndoi să statornicească o colaborare rodnică. În

felul acesta cred că s-ar ajunge de exemplu, și la situația cea mai indicată ca atunci cînd un jucător este chemat la lot, antrenorul echipei sale de club să fie primul care să-și dea asentimentul, el cunoscîndu-i perfect atît calitățile cît și deficiențele. În aare situație răspunderea va fi purtată nu numai de antrenorii echipei reprezentative, ci și de toți antrenorii divizionari.

„DE CE SĂ NU AMENAJĂM COMPLEXE SPORTIVE BINE UTILATE UNDE ECHIBELE NOASTRE SĂ-ȘI DESĂVÎRȘEASCĂ PREGĂTIREA?”

ROBERT COSMOC (Universitatea Craiova)

„Mă raliez părerilor celorlalți antrenori privind necesitatea îmbunătățirii actualului regulament de transferări (cred că este necesar unul numai pentru fotbal) ca și celei privind calitatea insuficientă a echipamentului și materialelor sportive. În altă ordine de idei, cred că F. R. Fotbal s-a gîndit foarte bine înființînd campionatul de rezerve-tineret. Pînă acum, numărul prea mic de jucători (numai 20) admiși prin regulamentul echipelor de divizia A, nu crea un stimul în activitatea jucătorilor, antrenorii neavînd posibilitatea de a înlocui cu fotbaliști de aceeași valoare pe cei care s-au făcut vinovați de diferite abateri.

În această perioadă, care pentru returul ce va începe în martie constituie o etapă de acumulare, apar — cel puțin la echipa mea — o serie de greutăți care frînează buna desfășurare a pregătirilor. Este vorba de lipsa unui teren cu zgură și a unei săli de sport bine utilitate. Pentru că acest lucru nu se poate rezolva imediat și pentru toate echipele, aș propune să se prevadă, în

una sau două localități, amenajarea unor complexe sportive unde echipele noastre să-și poată desăvîrși pregătirea la nivelul cerințelor în perioada de iarnă.”

„NU AVEM UN STADION CORESPUNZĂTOR”

ȘTEFAN COIDUM (Jiul)

„Dificultățile pe care împreună cu „secundul”, meu, medicul Vasile Frîculescu, trebuie să le învingem în această perioadă sînt destul de mari. De pildă, deși a fost nevoie

ca o serie de jucători să facă tratamente medicale, clubul nu a avut posibilitatea să-i trimită într-o stațiune balneo-climaterică. De altfel, probleme financiare, la Jiul, au exis-

ROȘI „BLOCAȚI” LE MICI”

no Bacău)

Se pierd multe valori potențiale tlel !”

APRECIERI ASUPRA JOCULUI ECHIPELOR NOASTRE

ÎN RAPORT CU CERINȚELE FOTBALULUI MODERN

În anul campionatului 1967-68, activitatea diviziei A a fost în mare măsură subordonată activității internaționale a echipelor reprezentative și a patru formații de club, care au participat la competiții europene. Din această cauză, **desfișurarea normală a campionatului ca și procesul de instruire a unor echipe a avut de suferit.** Dar, dacă și în ce măsură a reprezentat aceasta un dezavantaj pentru aceste echipe, cu consecințe directe asupra comportării lor, în campionat, este greu de precizat, fiindcă, de exemplu, **Steaua și F.C. Argeș** care au dat jucători loturilor reprezentative și au participat în „Cupa cupelor” și respectiv, în „Cupa orașelor țiguri”, au terminat pe primele locuri acest tur de campionat. În schimb, **Rapid și Petrolul**, participante și ele în competiții continentale („Cupa campionilor europeni” și „Cupa orașelor țiguri”), sau **Dinamo București și Steagul roșu**, care nu au luat parte la vreo competiție europeană, ocupă locuri modeste în clasament.

Amintind, totuși, că **desfișurarea neregulată a campionatului a avut o influență negativă asupra întregului tur și că absența repetată de la antrenamentele comune tocmai a jucătorilor de bază au prezentat un handicap real pentru echipele respective** (și, ca atare, erau de așteptat unele perturbări în evoluția acestora în campionat), ele însă în nici un caz nu pot justifica total NIVELUL CALITATIV MEDIOCRU LA CARE S-A SITUAT, CU MICI EXCEPȚII, ACEST TUR DE CAMPIONAT.

Colegiul central de antrenori apreciază ca pozitive:

- îmbunătățirile (cu trăsături mai moderne) realizate de F.C. Argeș, Steaua, Farul;
- consolidarea jocului la Universitatea Craiova și Universitatea Cluj;
- comportarea merituosă a noilor promovate, Dinamo Bacău și A.S.A. Mureșul.

Dar, aceste semne pozitive sînt departe de a compensa evoluția nesatisfăcătoare a unor formații bine cotate ca **Rapid, Dinamo București, Steagul roșu, Petrolul, Progresul**. Ca atare, trebuie considerat că **FOTBALUL PRACTICAT ÎN ACEST TUR DE ECHIPELE NOASTRE NU A REPREZENTAT UN PAS ÎNAINTE.**

De asemenea, se constată că din trăsăturile jocului modern, expuse și recomandate în consiliile și cursurile anterioare, prea puține au primit forme concrete și eficiente, ele fiind prea timid, izolat sau fără perseverență atacate și că, în schimb, o serie de lipsuri de mult constatate, au persistat în continuare. Colegiul central de antrenori socotește această STAGNARE ca foarte gravă, fiindcă, ea are repercusiuni directe asupra afirmării echipelor noastre reprezentative și de club în competițiile internaționale, obiectiv final al activității noastre fotbalistice.

Din această cauză, Colegiul central de antrenori a găsit că este mai constructiv să facă o derogare de la uzanța de pînă acum, de a face o analiză amănunțită a jocurilor de campionat și a echipelor în funcție de comportarea lor în acest tur și, în locul ei, să prezinte o sinteză a comportării echipelor noastre reprezentative și de club, în confruntările internaționale în scopul de a semnaliza, comparativ cu formațiile de peste hotare, acele carențe existente în jocul echipelor noastre, care și de data aceasta, ne-au împiedicat să ocupăm un loc mai bun în ierarhia fotbalului european.

Nu urmărim analizarea propriu-zisă a jocurilor amintite sau a cauzelor derivate din selecție sau din pregătirile respective (care puteau să aibă, eventual, o influență directă asupra rezultatelor obținute) ci, prin prisma jocurilor internaționale, să conturăm acele lipsuri ale fotbalului nostru care, în ciuda unor rezultate cifrice bune sau acceptabile, au determinat:

a) **comportări diametral opuse** (ca F.C. Argeș cu Ferencváros la Pitești și la Budapesta, sau Rapid cu Trakia la Plovdiv și la București);

b) **echipele noastre au fost puse în fața unor probleme pe care nu le-au putut rezolva** (ca Rapid și Steaua în jocurile cu Juventus și Valencia, la București);

c) **vădită inferioritate** (ca Petrolul la Zagreb și selecționata divizionară și echipa de juniori la Budapesta).

Cel mai elocvent exemplu al acestei comportări diametral opuse îl constituie însă cele două jocuri disputate la un interval foarte scurt și aproape cu aceeași formație, la București, cu echipele R.F. a Germaniei și R.D. Germană.

În partida cu R.F.G., reprezentativa României a făcut dovadă că poate joaca excelent cînd se mobilizează la maximum spre a-și pune în valoare nu numai înnăscută voință, dar și toate acele reale trăsături reliefate de voință de luptă, de dirigenție și dăruirea în joc, demonstrînd totodată o bună abilitate tehnică și luciditatea tactică.

Sentimentul de satisfacție produs de victoria asupra selecționatei R.F.G., vice-campioana lumii, ne-a dus, însă, la acea stare de euforie care a determinat ignorarea pentru moment a unor carențe vizibile în alte întâlniri internaționale anterioare (ca de pildă, prima repriză cu selecționata cluburilor din Israel, întregul joc de la Budapesta, Petrolul la Zagreb, F.C. Argeș la Budapesta, mulți dintre noi fiind dispuși să acceptăm ca adevărat etalon al valorii noastre comportarea din jocul cu R.F.G.).

Jocul prestat — numai după cîteva zile — de selecționata noastră în compania reprezentativei RDG a avut însă darul să anuleze entuziasmul dezlănțuit de victoria asupra echipei R.F.G., dovedind că deficiențele constatate anterior sînt totuși reale, persistă încă, iar ultimele jocuri, din decembrie, cu Juventus și Valencia, cu toate străduințele depuse de Rapid și, mai ales, de Steaua, n-au constituit decît o confirmare.

Colegiul central de antrenori consideră că aceste carențe nu pot fi atribuite, cum adeseori s-a motivat, numai tensiunii nervoase, provocată de miza jocurilor internaționale, ci faptului că ele subsistă în mod curent și în jocul echipelor în campionat și, fatal, se resfrîng asupra evoluției multora dintre componenții loturilor A. de tineret sau de juniori. Ele nu pot fi socotite nici ca simple simptome accidentale, ci trebuie considerate drept

consecințe firești ale unei pregătiri fizice, tehnico-tactice și morale încă insuficiente sau neconsolidate ale jucătorilor noștri, chemați pentru performanțe pe plan european sau mondial.

Este incontestabil că în jocurile internaționale sustinute, echipele noastre au demonstrat și o serie de lucruri pozitive, care ne îndreptătesc să afirmăm că de pe acum există unele premise pentru o comportare mai bună și că acestea, ameliorate prin efortul comun al tuturor factorilor, cu siguranță ne pot duce la consacrarea dorită.

În jocul cu RDG, la Berlin, selecționata noastră a știut ce vrea și a practicat un joc realist din toate punctele de vedere pentru a obține ce și-a propus.

Cu reprezentativa RFG, cu toate că se afirmă că adversarul a jucat fără miză și că nu deținea forma de la campionatul mondial din Anglia, jucătorii noștri s-au situat la înălțimea celor germani cu renume mondial, iar orientarea tactică a echipei noastre a echivalat cel puțin cu cea a echipei germane, Rapid. În jocul de la București, cu Trakia, a reușit să refacă un handicap apreciabil, iar în jocul cu Juventus la Torino a cules aprecieri remarcabile asupra tehnicității, a orientării tactice și însușirilor fizice. Puncte pozitive constituie și jocul echipei F.C. Argeș cu Ferencváros la Pitești și al echipei Steaua cu F.C. Austria. Nu trebuie însă pierdut din vedere că eșecurile rămîn eșecuri și că ele s-au repetat în decursul anilor.

De aceea, Colegiul central de antrenori socotește că în special meciul selecționatelor orașului București la Budapesta, partida România—R.D. Germană de la București și comportarea echipei noastre de juniori în preliminariile turneului U.E.F.A., trebuie să constituie pentru fiecare antrenor un avertisment, că lucrurile trebuie privite critic cu toată sinceritatea, luciditatea și fără menajamente. Nu ne este îngăduit să trecem cu vederea faptul că rezultatele bune sau foarte bune obținute de echipele noastre reprezentative și de club sînt încă izolate și că ele nu au fost în continuare confirmate în jocuri competiționale decisive, ci dimpotrivă.

Intrucît consacrarea definitivă a fotbalului nostru nu este posibilă fără eliminarea carențelor care apar regu-

—Referat prezentat de antrenorul emerit

EMERICH VOGL,

din partea Colegiului central de antrenori,
la cursul de perfecționare de la Snagov—

lat în jocurile de campionat (și care în repetate rînduri ne-au împiedicat ascensiunea) și că această muncă nu poate fi realizată decît de cei direct interesați. Colegiul central de antrenori atrage din nou atenția antrenorilor asupra acelor deficiențe care în repetate rînduri ne-au pus în inferioritate față de echipele străine.

★

Privind jocul în general, echipele străine de bună calitate ne depășesc prin vigoarea cu care joacă, prin hotărîrea cu care se apără și, mai ales, cum atacă; prin participarea permanentă a tuturor jucătorilor, cu întregul lor potențial și cu o totală subordonare în interesul echipei; prin execuții tehnice precise, cit mai simple și mai rapide, adecvate cerințelor tactice; prin varietatea și viteza atacului, prin promptitudinea șutului și prin sobrietatea (joc fără nici un fel de risc) din apărare; prin luciditatea și perseverența cu care urmăresc obiectivul propus; prin tenacitatea cu care înfruntă obstacolele ivite și prin stăpînirea de sine în momentele grele de joc.

Multe din aceste trăsături sînt prezente și în jocul echipelor noastre, dar, cu tot regretul, trebuie spus că nu au un caracter permanent.

Formațiile noastre joacă mai mult lent, cu vigoare scăzută; acțiunile sînt șablon, presărate cu înfioruri inutile; jucătorii, deseori, sînt superficiali, se lasă ușor pradă nervozității, oscilează chiar în timpul unui joc între entuziasm ridicat și descurajare completă; prea multe acțiuni sînt lăsate pe seama întîmplării, a rutinei, iar noutățile pătrund cu greu în jocul echipelor românești. Morații ridicat este folosit pentru acoperirea tuturor carențelor tehnico-tactice, iar pregătirea fizică trebuie, de multe ori, s-o completeze.

Aceasta determină comportările diferențiale, echipele jucînd bine numai în condițiuni favorabile. La nivelul nesatisfăcător din campionat a contribuit însă mult și faptul că, privind factorii jocului la toate echipele, apar și o serie de carențe elementare.

Din punct de vedere tehnic

Cu toate că s-au înregistrat unele ameliorări și că pregătirea tehnică a unora dintre jucătorii noștri a fost bine apreciată în străinătate, totuși mulți dintre ei dovedesc încă lipsuri care îi împiedică să realizeze acțiuni optime de atac, ca de pildă:

- preluări neprecise sau cu corectări suplimentare;
- lipsa de adresă corespunzătoare mai ales la pasa lungă;
- folosirea rară a paselor directe și fentate;
- conducerea inadecvată sau inoportună a mingii;
- abuz de dribling și fente preferate;
- trasul imprecis la poartă;
- apărători nepregătiți pentru acțiuni de atac (deficitari la centrări și șut) și atacanți nepregătiți pentru sarcini de apărare (de ex. depesedarea).

În general, manevrarea mingii răpește prea mult timp și execuțiile tehnice nu sînt dictate de utilitatea tactică.

Din punct de vedere tactic

Datorită corelației strînse, mai ales, cu deficiențele de tehnică, dinamica jocului este caracterizată prin:

- circulația mingii, colaborarea între posturi și compartimente, adeseori greoaie;
- ritmul mai ridicat este sporadic realizat, fazele de atac fiind întîrziate tocmai la finalul lor. (Situția se agravează și prin aceea că demarările, adică jocul fără minge, nu se efectuează la timp, în locul și cu rațiunea corespunzătoare);
- predomină combinațiile preferate, șablonate, indiferent de organizarea apărării adverse;
- terenul nu este folosit în toată lățimea lui, jocul este rareori mutat pe neașteptate pe porțiuni neocupate de adversar;
- există tendința de supracombinare pînă la depășirea totală a apărării adverse, inclusiv a portarului, nefiind folosită prima ocazie de șut, pe neașteptate, la poartă;
- blocul funcțional atac-apărare se realizează vremelnic, înaintașii sînd minute în șir inactivi; mijlocașii uită să-și marcheze adversarii, iar participarea fundașilor în atac este mai mult simbolică, decît eficientă.

O altă carență o constituie și faptul că fazele fixe, pornind de la lovitură de începere, loviturile de colț și aruncările de la tușă, sînt considerate, în general, ca o simplă formalitate, fără a vedea aproape deloc în jocul echipelor noastre, preocuparea ea, prin manevreabile, să se tragă din acestea foloase reale. Pînă și loviturile libere în fața careului, sînt executate în mare proporție în „zid”, ne mai vorbind de ratarea loviturilor de pedeapsă.

Din punct de vedere fizic

Se poate afirma că, din acest punct de vedere, echipele noastre nu au avut inconveniente deosebite față de cele străine, dar pînă la realizarea pregătirii fizice specifice fotbalului modern (rezistență în regim de viteză) mai sînt multe de făcut. Din această cauză, ca și a lipsurilor tehnico-tactice arătate și care provoacă o solicitare fizică nerațională (la care putem adăuga și faptul că în fiecare echipă se află jucători ce, din lipsă de pregătire sau din comoditate, fug de efort — excelează înaintașii), ajungem fatalmente la împărțirea inegală a eforturilor pe echipieri, la scăderea randamentului unor jucători și, pînă la urmă, la stingerea treptată a ritmului de joc pe întreaga echipă.

O deficiență capitală o constituie, însă, faptul că jucătorii se îngrijesc prea puțin de starea lor fizică. Mulți din ei, prin viața lor dezordonată (ah! antrenamentul invizibil) și prin diferite abuzuri, iroesc cu ușurință tot ce au acumulat cu greu la antrenamente. Acest fapt a determinat ca majoritatea echipelor, ca prevenire, să recurgă în mod regulat la reunirea jucătorilor.

Din punct de vedere psihic

Randamentul majorității jucătorilor se află sub influența exagerată a stării emotive momentane, care se modifică în rău la cel mai mic inconvenient survenit înaintea sau în timpul jocului. În general, fotbalistii înving cu greu sau deloc greutățile ivite în joc și nu sînt în stare să-și frîneze unele porniri negative. Se enervează repede sau se descurajează, pierzînd clarviziunea și, ceea ce este și mai rău, ripostează uneori nepermis, cu brutalitate.

Evaluarea adversarului se face cu totul neobiectiv, bazat pe aparențe superficiale, ceea ce a produs adeseori o teamă sau o ușurință exagerată, producînd în ambele cazuri un start necorespunzător.

★

Nu putem încheia lista carențelor fără a ne referi la un fapt extrem de îngrijorător.

Cu ocazia evoluției selecționatelor noastre de juniori în jocurile de calificare cu reprezentativa Ungariei, pentru Turneul U.E.F.A.—1968, ațit la Pitești, cînd a cîștigat la limită, cit mai ales la Budapesta, cînd a pierdut la scor, echipa a avut o comportare calitativă foarte slabă, fiind depășită din punct de vedere tehnico-tactic de echipa ungară. În această selecționată nu am reușit să prezentăm nici un jucător cu vîrsta U.E.F.A. care să fi avut și o activitate cit de sumară în Divizia A.

De asemenea, juniorii convocați de cîrînd în vederea viitoarelor competiții U.E.F.A. au manifestat lipsuri elementare atît de acute, încît este exclusă speranța că în rîndul acestora să iasă cadre folosite pentru categoria noastră superioară, ne mai vorbind pentru echipele reprezentative. Această constatare nu poate lăsa nepăsător pe nici un antrenor, indiferent din ce categorie activează.

Relația jucător-antrenor

Colegiul central de antrenori subliniază că toate aceste deficiențe ca și noutățile apărute pe plan mondial în fotbal, au fost semnalate în repetate rînduri antrenorilor, atît la consiliu cit și în presa sportivă. Totuși, CARENȚELE PERSISTĂ ȘI NOUTĂȚILE PĂTRUND FOARTE GREU ÎN JOCURILE ECHIPELOR NOASTRE.

Este drept că au existat preocupări (sporadice) în acest campionat pentru a produce ceva nou, mai bun, privind organizarea și dinamica jocului, cum a fost cazul la F.C. Argeș, la Steaua, Farul, „U” Cluj și, temporar, la Dinamo București (folosirea jucătorului „libero”), dar acestea sînt cu totul insuficiente pentru a însemna o cotitură hotărîită spre caracteristicile jocului modern și sînt în totală neconcordanță cu o serie de acțiuni întreprinse în ultimii ani în vederea îmbunătățirii calitative a fotbalului nostru.

Cu drept cuvînt se ridică întrebarea: care sînt cauzele ce fac ca această stare de lucruri dăunătoare, existență de mai mult timp, să nu poată fi depășită?

Colegiul central de antrenori, fără intenția de a stabili răspunderile, consideră că starea actuală a fost generată în mare parte de relațiile cu totul necorespunzătoare ce există de mult timp în fotbalul nostru,

(Continuare în pag. 12)

APRILIE

1 Elveția J—Franța J	1-2 (0-0) UEFA-p.
5 R. D. Germană A—Olanda A	4-3 (0-2) C.E.
România J—Bulgaria J	2-0 (1-0)
8 R.F. a Germaniei A—Albania A	6-0 (4-0) C.E.
12 Irlanda de Nord A—Tara Gallor A	0-0 C.E.
15 Anglia A—Scoția A	2-3 (0-1) C.E.
16 Luxemburg A—Polonia A	0-0 C.E.
Belgia A—Olanda A	1-0 (1-0)
23 România A—Cipru A	7-0 (3-0) C.E.
Ungaria A—Iugoslavia A	1-0 (1-0)
Iugoslavia T—Ungaria T	0-0
Ungaria J—Iugoslavia J	2-1 (1-1)

MAI

3 Iugoslavia A—R.F. a Germaniei A	1-0 (0-0) C.E.
Elveția A—Cehoslovacia A	1-2 (1-1)
R.F. a Germaniei T—Cehoslovacia T	3-1 (0-1)
5 Bulgaria J—Polonia J	2-1 (0-1) UEFA-tf.
Turcia J—Belgia J	4-0 (2-0) s
Franța J—R. F. a Germaniei J	1-0 (1-0) s
Ungaria J—Austria J	3-0 (2-0) s
Iugoslavia J—Spania J	1-0 (0-0) s
Anglia J—Italia J	1-0 (1-0) s
România J—R. D. Germană J	1-0 (0-0) s
U.R.S.S. J—Suedia J	2-1 (1-0) s
7 Bulgaria J—Belgia J	3-0 (3-0) s
Polonia J—Turcia J	1-0 (1-0) s
R. F. a Germaniei J—Austria J	2-1 (1-0) s
Ungaria J—Franța J	2-0 (1-0) s
Iugoslavia J—Italia J	1-0 (0-0) s
Anglia J—Spania J	2-1 (0-0) s
Suedia J—România J	1-0 (1-0) s
R. D. Germană J—U.R.S.S. J	0-0 s
9 Bulgaria A—Turcia A	4-1 (2-0)
Turcia J—Bulgaria J	1-0 (1-0) UEFA-tf.
Polonia J—Belgia J	3-0 (2-0) s
R. F. a Germaniei J—Ungaria J	3-1 (0-1) s
Franța J—Austria J	6-1 (4-1) s
Italia J—Spania J	3-2 (2-1) s
Iugoslavia J—Anglia J	1-1 (0-0) s
U.R.S.S. J—România J	2-0 (2-0) s
R. D. Germană J—Suedia J	2-1 (1-1) s
10 Finlanda A—Grecia A	1-1 (0-0) C.E.
Ungaria A—Olanda A	2-1 (2-0) C.E.
Scoția A—U.R.S.S. A	0-2 (0-2)
Anglia T—Austria T	3-0 (1-0)
11 U.R.S.S. J—Turcia J	2-1 (1-0) UEFA-sf.
Anglia J—Franța J	2-0 (0-0) UEFA-sf.
13 Turcia J—Franța J	1-1 (1-1) UEFA-f.3
U.R.S.S. J—Anglia J	1-0 (0-0) UEFA-f.1
14 Albania A—Iugoslavia A	0-2 (0-1) C.E.
Israel A—Scoția A	1-2 (1-1)
17 Suedia A—R. D. Germană A	0-1 (0-0)
21 Irlanda A—Cehoslovacia A	0-2 (0-1) C.E.
Polonia A—Belgia A	3-1 (2-0) C.E.
24 Danemarca A—Ungaria A	0-2 (0-2) C.E.
Elveția A—România A	7-1 (3-0) C.E.
Finlanda Am—Olanda Am.	0-0 p.T.O.
Anglia A—Spania A	2-0 (1-0)
27 Austria A—Anglia A	0-1 (0-1)
28 U.R.S.S. A—Mexic A	2-0 (1-0)
Australia A—Scoția A	0-1 (0-1)

31 Spania A—Turcia A	2-0 (0-0) C.E.
Finlanda A—Norvegia A	0-2 (0-1) C.S.
Grecia T—Anglia T	0-0
Islanda Am—Spania Am.	1-1 (0-0) p.T.O.
Australia A—Scoția A	1-2 (1-1)

IUNIE

1 Suedia A—Portugalia A	1-1 (0-1) C.E.
3 Franța A—U.R.S.S. A	2-4 (2-1)
Australia A—Scoția A	0-2 (0-0)
Bulgaria T—Anglia T	1-1 (1-0)
4 Danemarca A—R. D. Germană A	1-1 (0-1) C.E.
Portugalia B—Franța B	1-1 (0-0)
R. D. Germană J—Danemarca J	4-2 (3-1)
7 Turcia T—Anglia T	0-2 (0-1)
Bulgaria T—R. D. Germană T	3-2 (2-0) C.Sp.
8 Norvegia A—Portugalia A	1-2 (1-1) C.E.
10 Polonia J—U.R.S.S. J	4-2 (1-1)
11 U.R.S.S. A—Austria A	4-3 (3-1) C.E.
Suedia A—Bulgaria A	0-2 (0-1) C.E.
Italia T—Austria T	2-1 (1-0)
12 Polonia J—U.R.S.S. J	0-0
14 R.D. Germană—Grecia Am.	5-0 (3-0) p.T.O.
U.R.S.S. T—Polonia T	0-1 (0-0)
16 Scoția Am.—Spania Am.	3-1 (1-1) C.E. a-tf.
Austria Am.—Turcia Am.	1-0 (0-0)
18 Cehoslovacia A—Turcia A	3-0 (1-0) C.E.
Polonia J—Cehoslovacia J	1-1 (0-1)
Austria Am.—Scoția Am.	2-1 (2-1) C.E. a-f.1
Spania Am.—Turcia Am.	2-0 (1-0) C.E. a-f.3
20 Sel. Scandinaviei—U.R.S.S. A	2-2 (1-1)
22 Spania Am.—Islanda Am.	5-3 (2-1) p.T.O.
24 Bulgaria Ol—Polonia Ol.	3-2 (2-1)
Suedia T—Danemarca T	3-3 (2-1)
Danemarca J—Suedia J	0-3 (0-1)
25 România A—Italia A	0-1 (0-0) C.E.
Danemarca A—Suedia A	1-1 (0-0) C.S.
Uruguay A—Brazilia A	0-0
28 Norvegia A—Bulgaria A	0-0 C.E.
Norvegia T—Bulgaria T	2-1 (1-1)
29 Uruguay A—Brazilia A	2-2 (1-1)

Prescurtări: UEFA-p. = preliminariile Turneului de juniori UEFA; C.E. = campionatul Europei; UEFA-tf. = turneu final UEFA, juniori; UEFA-sf. = semifinalele UEFA, juniori; UEFA-f.1 și f.3: finalele pentru locurile 1 și 3 la UEFA, juniori; p.T.O. = preliminariile Turneului Olimpic; C.S. = campionatul scandinav; C.Sp. = cupa speranțelor (noua competiție organizată de UEFA pentru echipele de tineret); C.E.a-tf, f.1 și f.3 = campionatul Europei pentru echipele amatoare, turneu final, finala pentru locul 1 și pentru locul 3; A = echipe naționale prime; B = echipe secunde; T = de tineret; J = de juniori; Am. = reprezentative amatoare; Ol. = echipe olimpice.

ARGENTINA: noutăți și surprize

N-a trecut multă vreme de când sezonul oficial a luat sfârșit în Argentina, cea mai agitată dintre agitatele țări ale fotbalului fierbinte. Fotbalul Americii de Sud. Toată lumea a fost de acord a denumi anul 1967, ca un an neobișnuit. De ce? În primul rând, pentru că formula campionatului a fost total remaniată. Competiția s-a desfășurat — în prima fază între 1 martie și 1 august; cele 22 de echipe au fost împărțite în două serii de câte 11 echipe, jucându-se tur-retur. La terminarea acestor partide, primele șase clasate din fiecare serie s-au reunit spre a disputa faza finală a campionatului.

Prima fază, primele surprize! River Plata n-a fost în stare să se claseze printre fruntașele seriei sale decât în ultima etapă, într-o dramatică seară, după ce parcursese două luni fără un singur succes în campionat! Un întreg cortegiu de neprevăzuți adversari (timp nefavorabil, finalele „Cupei campionilor Americii de Sud” în care era angajată Racing, plecările unora dintre celelalte echipe în turnee peste hotare etc.), au făcut ca meciurile cele mai importante — din faza a doua — să fie înghesuite pe parcursul a numai câteva săptămâni. Locul întâi în seria de la Buenos Aires a revenit unei formații cu un nume nu prea sonor: Estudiantes de la Plata, care a lichidat pe Racing cu un 3-0 fără drept de apel. Faptul cel mai senzațional îl reprezintă apariția unei formații cu totul noi pe lista câștigătoarelor, după 87 de ani, adică de când a fost introdus profesionismul în Argentina. Până acum, victoria a revenit uneia dintre cele „cinci mari” cluburi argentinene: River Plata, Boca Juniors, Racing, Independiente sau San Lorenzo de Almagro.

Faza finală, care a început la 1 septembrie, n-a reprezentat un succes prea mare nici sub raport economic (ca încasări) și nici sub acel al spectacolului, al valorii întâlnirilor. Cele patru formații din afara capitalei, au ocupat ultimele locuri.

Marea atracție, și poate singura, a fazei finale a reprezentat-o calificarea primelor două clasate pentru „Cupa campionilor Americii de Sud”. Racing Buenos Aires, automat calificată (Argentina va avea așa dar trei reprezentante în ediția 1968 a Cupei AMSUD), a terminat pe locul 12! Probabil că n-a jucat cu prea mult interes partidele ei, dar nu este mai puțin adevărat că și urmele celor 270 de minute de joc infernal contra lui Celtic s-au arătat.

E greu de spus dacă noua formulă reprezintă sau nu ceea ce fotbalul argentinian dorește: o regrupare a valorilor. Sigur că obținerea de către Racing Buenos Aires a titlului neoficial de campion mondial în întrecerea cluburilor a provocat o stare de euforie, de entuziasm. Presa, radioul, televiziunea, au proslăvit performanța „celeștilor”. Dar fiecare dintre argentinienii care se interesează de fotbal și chiar și jucătorii și antrenorii lui Racing sînt conștienți că formația câștigătoare a „Cupei intercontinentale” este departe de valoarea pe care a reprezentat-o Santos în zilele când deținea același trofeu. Mai trebuie spus că Racingul ocupă locul trei în preferințele sutelor de mii, ale milioanele de suporterți; cele două mari favorite, indiferent de faptul că ultimii ani nu prea le-au mai adus pe primul plan, rămân River Plata și Boca Juniors pentru care nu există stadion gol sau meci în deplasare fără mii de oameni în escortă.

Dintre jucătorii care au dominat sezonul, doi trebuie citați neapărat: Roberto Periumo, decretat în unanimitate cel mai mare fotbalist actual al Argentinei și Luiz Artimo, din nou învingător în întrecerea golgeterilor, specialitate în care a mai reputat numeroase succese. Periumo, apreciat și de telespectatorii de la noi pentru excepționalele sale evoluții în apărarea Racingului, rămâne omul nr. 1 al deținătoarei „Cupei intercontinentale”.

Racing Buenos Aires, campioana neoficială a lumii (intercluburi), locul 12 în campionat!

DE ICI, DE COLO...

NICI DI STEFANO N-A REZISTAT!...

Elche, echipa antrenată de faimosul Di Stefano, are o situație foarte critică în campionatul Spaniei. Ocupă ultimul loc și speranțele că-și va putea ameliora întrucrea poziția s-au spulberat zilele trecute când a pierdut (din nou) acasă.

Urmarea: antrenorul Di Stefano a demisionat de la conducerea tehnică a echipei.

GORKNIK SE PREGĂTEȘTE PENTRU MANCHESTER

Campioana Poloniei își va stabili locul de pregătire în vederea returnării campionatului și — în special — a dificlei partide cu Manchester United (în „C.C.E.”), în Bulgaria, în localitatea Petrid. Alci Gornik Zabrze va susține și câteva meciuri amicale, unul cu Minior Pernik.

O ADEVĂRATĂ PERFORMANȚĂ

A fost înregistrată de o echipă din Buenos Aires, Macabi, care a reușit un fapt unic în analele fotbalului argentinian: a reușit să promoveze până în liga profesionistă C fără să fi făcut vreun transfer de jucători. Mai mult chiar, ea n-a folosit în tot acest timp decât 16 jucători! Tactica utilizată de antrenorul său, Fr. Sas, poate fi rezumată astfel: atac din primul până în ultimul minut, în fiecare meci.

„CUPA AMSUD” CU BRAZILIENI

În ediția de anul acesta a „Cupei campionilor sud-americani” (prescurtat: „Cupa AMSUD”) vor lua parte, din nou, după trei ani de absență, și echipele de club braziliene. La competiție vor participa 21 de echipe (campioana și a doua clasată din fiecare țară, precum și deținătoarea trofeului): Racing Buenos Aires, Independiente Buenos Aires și Estudiantes La Plata (Argentina); Jorge Wilsterman Cochabamba și Always Ready La Paz (Bolivia); Palmeiras Sao Paulo și Nautico (Brazilia); Deportivo Cali și Millonaris Bogota (Columbia); Universidad de Chile și Universidad Catolica Santiago (Chile); Nacional Quito și Emalec Guayaquil (Ecuador); Guarani și Libertad Asuncion (Paraguay); Universitario și Sporting Cristal Lima (Peru); Penarol și Nacional Montevideo (Uruguay); Deportivo Portuguese și Deportivo Galica Caracas (Venezuela).

„CUPA CAMPIONILOR EUROPENI” (4-imi)

TUR	MECIURILE	RETUR
6.III REAL Madrid *	— SPARTA Praga	20.III
28.II MANCHESTER United	— GORKNIK Zabrze	13.III
31.I EINTRACHT Braunschweig	— JUVENTUS Torino	23.II
6.III VASAS Budapesta	— BENFICA Lisabona	14.III

„CUPA CUPELOR” (4-imi)

TUR	MECIURILE	RETUR
21.II HAMBURGER S.V.	— OLYMPIQUE Lyon	13.III
28.II STANDARD Liege	— A. C. MILAN	13.III
31.I F. C. VALENCIA	— BAYERN München	13.III
28.II CARDIFF City	— TORPEDO Moscova	19.III

— p. sl. —

„FORMAT LA ȘCOALA LUI...”

Priviți și dv. stimați cititori, fotografia de mai jos, care ne-a inspirat prezentele rânduri. Noel Cantwell, noul antrenor al echipei Coventry, din prima ligă a campionatului englez, este prezentat entuziaștilor săi fans de către Jimmy Hill, fostul ei antrenor. Din fotografie se degajă entuziasmul primului și mulțumirea celuiilalt, ca și modul prietenesc în care se efectuează schimbul ștafetei. Dar nu fotografia în sine constituie ceea ce vrem să relevăm cu acest prilej. Iată-l de pildă pe Cantwell. Fost jucător internațional și căpitan al lui Manchester United, el debutează cu acest prilej ca antrenor principal în Division One (prima ligă). De ce a fost a-

tunci angajat în locul unui ilustru predecesor? Pentru că pe cartea sa de vizită scrie că a fost asistentul lui Matt Busby, venerabilul antrenor al lui Manchester United, ceea ce în Anglia este echivalent, după cum atestă revista „World Soccer”, cu absolvirea celei mai selecte UNIVERSITĂȚI a fotbalului!

„Format la școala lui...”, expresie curentă care autentifică înaltul profesionalism al cuiva, dobândit de la un autentic magistr, a început, din păcate, să dispară din lumea fotbalului.

Ne revine în memorie călătoria pe care tinărul jucător Petre Steinbach de prin anii '30, gîndind la epoca antrenoratului ce va să vie pentru el, a făcut-o în fie-

ful lui Chapman, părintele WM-ului, pe atunci cea mai nouă expresie a tacticii. Și pe cartea de vizită a antrenorului român, devotat creșterii tinerelor talente și prin mîna căruia au trecut majoritatea actualilor maeștri emeriți ai fotbalului nostru, a rămas emblema școlii lui Chapman!

Cîți însă dintre actualii mari antrenori mai sînt și „șefi de școală”, adevărați mentori pentru contingentele viitorilor profesori ai fotbalului modern? Oare „realismul” jocului actual, ca să folosim de fapt un eufemism, n-a introdus „secretul fabricației” și în fotbal? Nu cumva creșterea și formarea unui virtuoz al balonului a ajuns să fie asimilat, în umbra afacerilor și tranzacțiilor, cu brevetarea unei bănoase invenții?

Pe fundalul acestor întrebări, relația Busby-Cantwell ni s-a părut o rază de lumină. Aceasta reprezenta însă doar o fațetă a monedei căci pe cealaltă se afla chipul lui Jimmy Hill. Fostul lider al sindicatului jucătorilor profesioniști englezi a părăsit arena pentru televiziune, urmîndu-l pe alt celebru internațional insular, Danny Blanchflower.

Hill, format la școala aspră a vieții, va păstra desigur și în noua sa postură pasiunea și perseverența dobîndite în lumea fotbalului.

„Toate golurile mele“ 3

FRAGMENTE DIN CARTEA FOTBALISTULUI VEST-GERMAN UWE SEELER

În acest număr, Uwe Seeler continuă să povestească meciul R.F.C. — Anglia, de la Londra.

De două ori consecutiv am centrat de pe dreapta în careu, dar nu cu destulă precizie. Englezii îndepărtau mingile din zona periculoasă fără nici un fel de efort. Nu trecuseră decât zece minute și pe stadion se lăsa o tăcere mormintală. Până și gale-ria germană rămase mută de ceea ce a putut vedea. Din propriul nostru careu am inițiat o splendidă mișcare de atac. Posipal, împinse balonul spre Kaufhold, care suță spre centrul terenului unde nu se afla nimeni. Am sesizat și am fișnit cu viteză supersonică. Dar nici englezii nu călătoreau cu vagonul de dormit. Cu o fracțiune de secundă, Billy Wright a fost mai iute decât mine. Aveam viteză atât de mare încât nu numai că am căzut, dar m-am și dat de câteva ori peste cap. Vrînd-nevrînd am început să-l admir pe Wright. Acest om era un adevărat zid de beton armat în fața porții engleze.

Apărarea noastră era supusă unei presiuni tot mai mari. Englezii ne dădeau de lucru până la epuizare. Jucam mingea numai pe jos, dar atât de jos încât îți dădea impresia că o jucam la un centimetru sub gazon. Golul englezilor plutea în aer. Ce ne-am fi făcut oare fără Herkenrath? Parcă avea șase miini, nu două. Fără să fină seama de propria lui securitate corporală, se arunca cu disperare la picioarele adversarilor, culegându-le mingile din virful bocancului. Dar oricât de curajos ar fi fost, apărarea noastră era mereu mai îngheșuită. Eu stăteam pe linia de centru, un post pierdut. De nu mai știu câte minute n-am mai avut contact cu mingea. M-am decis să vin cât mai mult în urmă pentru a ajuta pe cit posibil apărarea.

Inegalabilul Stanley Matthews, cu mingea la picior, se îndrepta spre mine. Avea mișcări grațioase ca o primadonă, dar mie mi se părea că mișcărilor sale sînt lente. Ce tot vorbea lumea? Nu putea să fie prea greu să-l deposezi de minge. Cam la vreo doi metri depărtare de mine, Matthews se opri. Juca mingea între picioare. Fața lui păru atât de nepăsătoare și de liniștită încât aveai impresia că se află la un antrenament oarecare și nu la un meci internațional. M-am apropiat repede să-l atac. Și în această clipă Matthews dispăru de lângă mine de parcă ar fi fost o umbră. Nici pînă azi nu știu cum a făcut-o!

Spre norocul nostru, șutul lui a fost respins de Herkenrath, care a boxat mingea înapoi în teren. Cu toții am răsuflat ușurați. Eu m-am întors la locul meu, pe linia de centru. În definitiv, rolul meu era să marchez goluri și nu să împiedic marcarea lor de către alții. Am încercat două-trei contraatacuri pentru a mai ușura apărarea, dar n-am reușit mare lucru.

La un moment dat îl văd pe Matthews trecînd linia de centru cu balonul. Imediat am întrevăzut ceva periculos. Știam acum din proprie experiență cit de periculos putea fi acest om. Bineînțeles că trecu de apărarea noastră de parcă nici nu ar fi existat. El părea să nici nu vadă că în fața lui stau apărători adversi. O centrare în careul nostru, respinsă de... extremul stînga englez către același Matthews, o lovitură puternică cu capul și... 1-0 pentru Anglia.

Profesioniștii englezi nu erau numai duri ca fierul, dar și agili ca veverițele. „Coppi“ Beck primi mingea în apropierea careului de 16 metri și în loc de a o pasa imediat, încercă să și-o potrivească. Chestiune de o secundă, dar suficient pentru adversarul lui englez să-l scape de grija ei. Din rîndurile galeriei germane se auzi un oftat prelung.

Acasă eram considerat un specialist în jocul cu capul. Aici, la Londra, în această după-amiază de iarnă, începusem să mă îndoiesc de mine însumi. N-am reușit niciodată să preiau o minge înaltă cu capul. Iată, o nouă minge înaltă venită de la Kaufhold. Mi-am luat ran, am sărit cit am putut, dar Billy Wright sări cu cîțiva centimetri mai sus decât mine și degajă balonul în teren. Începusem să-mi dau seama, cu toată claritatea, că trebuie să mai lucrez mult, foarte mult chiar, pentru a deveni un jucător de clasă mondială, cu experiență, așa cum era celebrul meu adversar direct.

În fine, veni și fluterul care anunța terminarea reprizei. Picioarele îmi erau ca de plumb. Făcusem un efort fizic total. Dar cu ce folos? Cu nici unul. Eram nemulțumit. Ei și? Centrul half din fața mea

era categoric super-clasă și nu aveam alt-
ceva de făcut decît să mă resemnez.

Cu tot handicapul de un gol, atmosfera din cabine era destul de optimistă. Reușisem să-i împiedicăm pe englezi să se joace cu noi de-a pisica și șoarecele și în următoarele 45 de minute se mai puteau întimpla multe. Dar, în minutul 48, speranțele noastre se spulberară definitiv, cîcî englezii reușiră să marcheze cel de-al doilea gol.

Timpul trecea neîndurător. Nici nu mai îndrăzneam să mă gîndesc la egalare, dar mi-te la o victorie! Să părăsim oare terenul fără a marca măcar golul de onoare? Mai aveam 15 minute pînă la fluierul final.

Cam pe la centrul terenului era o invălmășeală de nederis. Nu-mi dau seama cum, dar am reușit să „pescuiesc“ balonul și s-o iau din loc repede. Nici nu mă apropiasem însă bine de careu, că Billy Wright și apăru lîngă mine. De data asta, însă, am reușit să-l păcălesc și... dus am fost. În fața mea se deschidea larg poarta. Dar în clipa aceea am observat că Bek era într-o poziție de șut mai bună decît mine. Într-un ase-

O fotografie de mare preț în albumul lui Uwe: intrarea pe teren la debutul său în echipa națională, în 1954, contra Franței. În fața lui Uwe Seeler (prins pînătește de umeri de către Sepp Herberger) pășeste, nu mai puțin emoționat, prietenul său, Klaus Stürmer.

menea moment este greu, foarte greu chiar, ca un înaintaș să ia o hotărîre. Dacă tragi fără să obții golul, îți faci apoi reproșuri amare că n-ai pasat. Dacă pasezi și iarăși nu ieșe gol, te superi că ai fost „mărinimos“ și că n-ai tras, convins fiind că tu ai fi marcat. Fotbalul este însă un joc de echipă. Am ezitat mai puțin de o secundă, ca să zic așa, apoi am pasat mingea lui Beck, complet liber în fața porții. Dar în loc să tragă și să marcheze, el începu din nou să-și potrivească balonul, enervîndu-ne pe toți. În apropierea lui apăru un fundă englez. Unul dintre noi îi strigă ceva lui Beck, dar în tumultul acela nu se putea înțelege nimic. Cînd englezul mai avea de făcut unul sau doi pași pentru a-l deposea pe Beck de minge, acesta se trezi deodată ca dintr-un vis și trase o bombă în timp ce se uită la fundășul englez care-l ajunse. Șutul a fost imparabil și... 2-1! Obținusem golul de legătură, cum îi zicem noi. Era de altfel primul gol pe care o reprezentativă germană îl obținuse vreodată pe un teren englez într-un joc inter-fări.

Acest gol ne puse din nou pe picioare, dar nici englezii nu luară acțiunea noastră în glumă. Nu dură prea mult și englezii dădură drumul unei combinații cu adevărat artistice. Tesură o adevărată dantelă de pase peste tot terenul și-și încoronară această operă de artă cu un gol. Era 3-1 și acesta avea să fie și rezultatul final.

Eram cit se poate de amărit. Intrasem pe teren ferm hotărît să marchez un gol. Că-l avusesem adversar direct pe Wright nu era o scuză în ochii mei și în timp ce ne întorceam spre hotel aveam impresia că și Sepp Herberger era nemulțumit de mine. El nu-mi spuse nimic dar sînt convins că se aștepta la mai mult de la mine.

La banchetul care a avut loc în aceeași

seară, Billy Wright încercă să mă consoleze. — Ești pur și simplu prea lînr Uwe dragă, îmi zise el. M-am pus totuși pe jăratec de vreo două-trei ori azi după-masă. Sînt convins că-ți vei face drumul în fotbal și că în viitor o să mai auzim multe despre dumneata.

A doua zi plecarăm spre casă. Mama nu era deloc supărată că nu marcasem nici un gol. Pentru ea, lucrul cel mai important era că m-am întors sănătos și fără să fiu accidentat. Și ilka mă consolă. — Jocul de fotbal nu este lucrul cel mai important în viață, Uwe, zise ea, și o înfringere nu înseamnă neapărat sfîrșitul lumii...

La 30 martie 1955 avea să se dispute un nou meci internațional, de data aceasta împotriva dublei campioane mondiale din 1934 și 1938, echipa Italiei. Fusesem selecționat și eu ca centru atacant. Era pentru prima oară de la finala campionatului mondial de la Berna că Sepp Herberger trimitea pe teren aproape întreaga echipă campioană. Iubitorii fotbalului își simțeau inima bătînd parcă mai tare cînd au aflat din ziare componența echipei: Herkenrath; Juskowiak, Kohlmeyer; Mai, Posipal, Harpers; Rahn, Morlock, Seeler, Fritz Walter, Schäfer. Din linia de atac a echipei campioane lipsea doar Ottmar Walter. Herberger se aștepta să-l înlocuiesc cu succes, iar pentru mine era o mare onoare să pot juca împreună cu altele celebrități.

Înainte jocului, Sepp Herberger îl chemă pe Fritz Walter, căpitanul echipei și pe mine. Ne luă la o parte și ne spuse:

— Fritz o să aibă grijă să te trimească înainte, Uwe. Să te aștepți la pase directe la semi-înălțime. Sînt convins că Fritz o să-ți dea destule ocazii de finalizare.

— Totul va fi bine, Uwe, adăugă Fritz Walter.

Chiar din prima secundă, cei 80.000 de spectatori de pe stadionul Neckar din Stuttgart, începură să ne încurajeze frenetic. Am luat un start de-a dreptul razant. În primele minute, careul italian părea cuprins

încă nu era cum trebuie. Poate aș fi făcut ceva, totuși, dacă mingile pe care le primeam nu ar fi fost prea înalte.

În minutul 26, Max Morlock primi o centrare frumoasă de la Fritz Walter și execută o foarte cîștigătoare. Mingea luă direcția „păianjenului“. Mă uitam după ea și vedeam că portarul „azzur“ n-o va putea opri. Un fundăș însă, aflat chiar pe linia de poartă, respinse balonul... cu mina. Penalty! Era pentru prima oară că asistam la executarea unui penalty dat în favoarea noastră, într-un joc internațional. Căpitanul de echipă, Fritz Walter, îi spuse lui Juskowiak să execute lovitură, dar fundășul nostru dădu din cap și spuse: — E mai bine să tragi tu, Fritz. Fritz Walter nici nu voi să audă. Îi ordonă pur și simplu lui Juskowiak să tragă. Acesta mai dădu de cîteva ori din cap, nemulțumit, bombăni ceva, apoi își așeză mingea și cu un șut de fundăș, sec, o trimise în plasă: 1-1! Stadionul se cutremură de urale. Aveam impresia că tribunele se clatină.

Dar în cîrînd galeria se liniști. Atacurile noastre erau construite atît de „străvechi“ încît italienii nu aveau probleme cu noi. Cu cîteva clipe înainte de terminarea reprizei, primiram un al doilea duș rece: 1-2. Aspectul jocului nu se schimbă de loc în repriza a doua. Oricît m-aș fi străduit — munceam ca un salăhor — nu reușeam nimic. Mă simțeam excepțional, aveam ambiție cit toată echipa la un loc, dar degeaba. Era al treilea joc internațional al meu în care voiam să marchez un gol, dar... nimic. Am avut vreo două ocazii, e drept, dar de fiecare dată am scăpat egalarea.

Bătuși cu 2-1 ne îndreptam spre cabine. Ajunsesem la concluzia că aveam cele mai bune intenții să marchez, dar că în clipa în care îmbrăcam tricoul național, adio! O recunoaștere amară care mă rănea adînc. Ce bilanț trist pentru mine...

La cîteva zile după meciul cu Italia, cîțiva așa-zîși „prieteni“ de la Hamburg îmi spuseră: — Fritz Walter te-a aiurit, măi, Uwe. Te-a lăsat să mori de foame, ca să-i păstreze fratelui său Ottmar Walter, locul în echipă.

În general am o fire blîndă. De data asta însă, gluma întrecu orice limite. Devenisem ordinar: — Nu mai vorbești timpe-nii. Este o porcărie să-l bănuiești, chiar numai cu gîndul, pe un om atît de corect ca Fritz Walter.

Asemenea clevetiri mă enervau. În definitiv, am jucat pentru prima oară unul alături de celălalt și era lesne de înțeles că ei nu-mi putea cunoaște intențiile, după cum nici eu nu i le puteam cunoaște pe ale lui, așa cum era în cazul fratelui său Ottmar, cu care jucase împreună în nu știu cîte meciuri. Am vorbit și cu Günther Mahlmann, antrenorul meu, despre lucrul acesta și el mă consolă.

— Nici să nu-ți pese, Uwe. Asemenea „prieteni buni“ ai să-i întâlnești tot mereu. Îmi aduc aminte, continuă el, că alunci cînd am început să antrenez echipa, cam prin 1948, veneau de multe ori acești „prieteni buni“, în special după meciuri cîștigate și plecau cu cîte un jucător la restaurant. „Bravo, bine ai mai jucat — chelner, două halbe“. Crede-mă, Uwe, că de multe ori îmi ieșeam din balamale cînd azeam asemenea lucruri. Va trebui să te obișnuiești cu acești „prieteni“. Ai procedat bine că i-ai luat apărarea lui Fritz Walter, dar în general, acest gen de discuții nu trebuie să te enerveze.

În statisticile anului 1954 ale clubului Hamburger SV se puteau citi următoarele: jocuri disputate: 50, din care 29 cîștigate, 6 egale și 15 pierdute. Golaveraj 146:97. Golgeterul echipei: Uwe Seeler cu 31 goluri.

Iar în anul 1955: jocuri disputate 52, din care 34 cîștigate, 8 egale, 10 pierdute. Golaveraj 173:68. Golgeterul echipei: Uwe Seeler cu 44 goluri...

Nu era de mirare că și dincolo de hotarele de nord ale țării, presa începu să se intereseze de golgeterul echipei Hamburger SV. (Pînă acum patru ani, nu exista încă liga federală. Fiecare land — stat component al R.F. a Germaniei — avea un campionat propriu, iar campioana pe întreaga Germania Federală se cunoștea abia după disputarea unui turneu final între primele clasate ale campionatelor lănderelor — N. Tr.).

Și antrenorul federal Sepp Herberger mă urmărea... dar de la distanță. O singură dată mă mai chemă, la 14 martie 1956, pentru a juca la Düsseldorf împotriva Olandei. Pierdurăm jocul cu 2-1. Urmă o pauză lungă, în care mi se părea că Herberger mă uitase. Un adevăr crud.

Antrenorul meu, Günther Mahlmann, prevăzuse acest lucru. Azi știu și ceea ce nu știam atunci și anume că în primii doi ani de ligă, cînd Klaus Stürmer și cu mine jucam în echipa inițială, am plătit un tribut mare de tot. În entuziasmul nostru tineresc eram convinși că putem muta și munții din loc. Eram atît de ambițioși încît jucam chiar accidentați, lucru de altfel prohibit. În capetele noastre nu aveam altă idee decît aceea că dacă nu jucăm, echipa nu va merge... Adversarii noștri se „ocupau“ tot mai mult de noi. Erau jucători versați și atunci cînd nu mai făceau față vitezei, a-pelau la „rutină“. Iar noi, în zelul nostru împins la extrem, ne băgam la mingi că-
rora orice jucător experimentat nu le-ar fi acordat nici o atenție.

(Va urma)

Traducere de RADU HERBAY

FIGURI DE MARI FOTBALISTI

Djalma SANTOS

Campionul fair-play-ului

Am fi putut găsi ușor alt titlu pentru prezentarea acestui fotbalist UNICAT din soccer-ul mondial. Aveam suficiente piste. 98 de selecționări în echipa Braziliei... prezent la 4 campionate mondiale... 38 de ani, vîrstă la care căpitanul renumitei echipe Palmeiras continuă să joace cu recunoscut succes în echipa națională etc...

Ne-am oprit totuși la formula de mai sus — opînd pentru trăsătura de mare caracter a acestui fotbalist care poate fi trecut „cap de listă” în multe privințe — poate și dintr-un considerent secundar, de ultimă oră, aflat dintr-o gazetă străină.

„Cel mai recent meci Palmeiras — F. C. Santos din campionatul statului Sao Paulo. Pentru Palmeiras, jocul este decisiv, reprezentînd o ultimă șansă în lupta pentru titlu în actuala ediție. Pe partea lui Djalma, joacă prodigiosul tînăr Edu, aripa de care se leagă nenumărate speranțe la Santos și chiar în întreaga Brazilie. Suporterii „verzilor” trăiesc momente de cumplite emoții. În cepe partida. Edu, jucător de mare viteză, cu statură fulgerătoare, îl „trece” de cîteva ori pe bătrînul leu. Și rezultatul jocului este hotărîtor... Un alt fundas poate că l-ar cîști, l-ar obstrucțio-

na, i-ar face ceva, în arsenalul anti-jocului există doar atîtea arme. Djalma însă joacă din primul pînă în ultimul minut al partidei fără nici un fault...

La sfîrșitul partidei tribunele îl aplaudă călduros. Omul acesta care a cîștigat toate titlurile de glorie ce se pot cîștiga pe un teren de fotbal — a obținut de două ori, în 1958 și 1962, titlul de campion al lumii, a jucat în 1963 în selecționata F.I.F.A. care a învins echipa Angliei, pe Wembley, a evoluat alături de Eusebio, Di Stefano, Kopa, Zizinho, Gento etc. — a primit, pentru a nu se știe cîta oară, premiul publicului pentru sportivitatea sa. De altfel, după părerea a nenumărați specialiști, ziariști și jucători, lui Djalma Santos i s-ar cuveni MARELE PREMIU AL CORECTITUDINII pe terenul de sport.

Acesta este, în puține cuvinte, Djalma Santos, jucător profesionist în vîrstă de 38 de ani, cu contract de la vîrstă de 18 ani, atunci cînd un ochi expert l-a descoperit într-o fabrică de încălăminte. De atunci, 20 de ani de profesionism, împărțiți la două cluburi, 11 ani la Portuguesa și 9 la Palmeiras, 98 de jocuri în echipa națională, 4 campionate mondiale (1954, 1958, 1962 și 1966) dintre care două, cele din Suedia și din Chile, victorioase.

Și lanțul succeselor bătrînului Djalma nu se oprește aici, sîntem siguri!

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

ÎNȚILNIRI...

ORIZONTAL: 1. Cîștigător al dublei înțîniri cu Trakia — Locul ultimei dispute a echipei Republicii Federale a Germaniei în Campionatul Europei (dec. '67). 2. Continentul unor înțîniri amicale anuale ale selecționatei noastre (3 cuv.). 3. Organizația unui turneu fotbalistic desfășurat anul trecut cu prilejul unei grandioase expoziții — Cuvînt din refrenele populare, 4. Cureluse — Nefînvingă în 1967 în înțînirile inter-natîi. 5. Rîu în Prinele — Locul unui turneu internațional desfășurat în martie 1967, la care au participat, între altele, Atletico Madrid și Vojvodina — D. 6. Preludiul gloriei! — Jucător al gazdelor în înțînirea Cehoslovacia — Spania (Praga, oct. 1967) — Nu se sperie de... greutăți! 7. Înțîniri pe tricourile multor echipe — Argint-viu în disputele trecutului, 8. Jucător

german prezent în dubla înțînire România — R.D.G. din lunile trecute — Selecționata africană înțînită de „tineretul” nostru, iarna trecută, la Yaounde. 9. A apăra, 10. Jucător la Placăra Moreni, eliminat în una din ultimele etape ale turului — Iribar, în prima repriză! — Rea! 11. A marcat unicul gol al gazdelor în înțînirea Greciei — România dispută la Atena în martie trecut... — Iar acesta a înscris 2 din golurile jugoslavilor în meciul cu Albania (nov. 1967). 12. Unul din „Ionești” înțîniri la antrenamente — Pod legat de... giulesteni.

VERTICAL: 1. Cîștigătoarea triplului duel cu Celtic — Van... jucător la Anderlecht, autor al unui gol la Praga (nov. 1967). 2. A înscris, pentru Milan, unicul gol din finala Cupei Italiei (iunie 1967) — Jalt, pe trei sferturi! 3. Internațio-

nal bulgar din înțîniri. le cu Portugalia — În vînză de echipa R.A.U., în campionatul Africii, la Kampala (iunie 1967). 4. Numele unor echipe din campionatul orașesc al Capitalei — Locallitate în Franța — Carlier, bucureștean, loc de naștere a clubului Tricolorul (1914). 5. „Dispecer” din formațiile trecute ale Braziliei — Argeș — Fruct. 6. „Universidad...” echipă înțînită pe stadioanele chilene — Textilă, 7. Pronumele lui Tudorică — Înțîniri agricole — Echipă din Luxemburg, învînză în „Cupa cupelor” în ambele meciuri cu Lyon, 8. Înțînire... sub clar de lună — Fotbaliștii la Racing Club Beirut, înțîniri la Pitești și Constanța în vara trecută. 9. Acesta, la Brasov, a marcat pentru Espanol în duelul cu Steagul roșu (martie 1966) — Înțîniri la CSMS — Altă echipă înțînită în campio-natul Capitalei. 10. Continent al cărui campionat de tineret a revenit Izraelului, în înțînirea finală cu Indonezia (aprilie 1967) — Internațional la Dinamo Zagreb, prezent și el în înțînirile cu echipele românești — Primele la Santos și Saint-Etienne! 11. Alb, în terminologia scorului — Jucător român din înțînirea cu Austria (tineret), disputată la Graz în septembrie 1967 — Înțîniri de jucători noștri la Ludwigshafen. 12. Alt jucător al gazdelor din înțînirea menționată la 6 oriz. — Ceahlăul Piatra... echipa eliminată din Cupa României de către Ancora Galați (nov. 1967).

Cuvinte cunoscute mai puțin: NIVE, ELNE.

G. C.

EXTERN

MAGAZIN

EXTERN

CU POM DE IARNĂ ÎN... SPATELE PORȚII...

Un alt nume celebru pe lista gravilor accidentați: Amarildo, care a suferit fractura peroneului. Durata absenței: minimum patru luni. Deci foarte probabil ca atacantul florentin să nu mai reintre decît în sezonul de toamnă.

Selecționerul iugoslav Mitic a declarat că nu intenționează să utilizeze în sferturile de finală ale „Campionatului european” pe jucătorii care se află acum la cluburi peste hotare ca Skoblar, Galic, Jusufi, Vasovic. El a precizat că dorește să rodeze tînăra formație pe care a creat-o, încă lipsită de experiență, dar cu un bun potențial de joc.

O semnificativă declarație a antrenorului actualului lider al campionatului belgian, F. C. Bruges, Höfling (care a jucat și la noi): „Căderea Anderlechtului era normală. Nu există club în lume care să poată pretinde să domine la infinit”.

Balmanya, selecționerul echipei Spaniei, a comunicat presei că primul om de pe lista jucătorilor pe care îl va reține pentru partida amicală cu Suedia, prevăzută la 28 februarie, la Sevilla, va fi Urtiaga, atacantul lui Atletico Bilbao: acesta deține o formă excelentă, reușind un senzațional „grupaj” de 5 goluri într-o partidă de campionat.

Ladislau Kubala a decis să părăsească clubul din Toronto (Canada) unde a jucat pînă acum împreună cu fratele său. El va opta, după toate probabilitățile, pentru un club din S.U.A., un club care activează în orașul Baltimore.

Concursul de pronosticuri sportive organizat săptămîna trecută în Elveția a atribuit, în mod cu totul special, 500 de premii constînd din cîte o călătorie la finala „Cupei cupelor” care va avea loc în Olanda, la Amsterdam.

FOTOGRAFIA LUI ASPARUHOV: ÎN TIRAJ DE 2 MILIOANE!

Cunoscutul internațional bulgar Asparuhov, jucător de genul lui Albert, cunoaște o popularitate rar înfîlțită, și în această privință cifrele vorbesc cel mai bine. În Bulgaria sînt puse în vînzare de mai multă vreme fotografii ale echipei și jucătorilor ei. Vînzarea a depășit toate așteptările, mai ales în privința fotografiei echipei Levski Sofia (cea mai populară) și, cu deosebire, a lui Asparuhov. Acest jucător se bucură de atât de multe simpatii, încît pentru a satisface cererile de fotografii tirajul acestora a trebuit să fie mărit la... 2 milioane! Iar dacă comparăm această cifră cu populația Bulgariei (8 milioane), vedem cît de grăitoare este ea!

VIANI DIN NOU ÎN DRUMUL LUI CARNIGLIA

Un conflict de proporții a izbucnit recent în Italia. Situația precară a Bolognai în campionat a dus la o serie de controverse între directorul tehnic Gippo Viani și antrenorul lui Carniglia. Comitetul director al clubului a încercat o reconciliere, dar fără rezultat. Lucrurile au evoluat către o criză gravă. În această situație, Viani a cerut demiterea lui Carniglia și aceasta a fost aprobată de comitet.

Este a doua oară cînd Viani îi provoacă lui Carniglia această deosebită surpriză: în urmă cu cîteva ani cel doi s-au găsit în posturi similare, dar la clubul A.C. Milan, și atunci — ca și acum — Viani a obținut cîștig de cauză în fața lui Carniglia.

SPENCER ÎN APĂRAREA CELTICULUI

Numeroase articole acuzînd pe jucătorii de la Celtic Glasgow, anchetele întreprinse în urma agitațiilor finale ale „Cupei intercontinentale”, declarațiile jucătorilor de la Racing au făcut pe celebrul Spencer, atacantul lui Penarol, să-și spună părerea asupra modului de a juca al scoțienilor.

„Am jucat împotriva lor, declarat Spencer. Apărătorii joacă viguros, dar total regulamentar. El joacă numai balonul și, dacă atacă rîscant, o fac mai mult cu prețul propriei integrități corporale decît cu aceea a adversarului. Cum se vede, o pledoarie în favoarea oamenilor lui Stein.

CITITE ÎN „FOOTBALL MAGAZINE”

Știați că multe dintre porecele jucătorilor Rapidului sînt cunoscute și peste hotare? Nimic mai grăitor decît faptul că revista lunară „Football Magazine” publică la rubrica sa de varietăți următoarele nume de alinare ale feroviarilor: Dan, Ștefan; Greavu-Căciuc; Dumitriu II-Fachirul; Codreanu-Plămînd de oțel.

Măcar de s-ar confirma, în sezonul care începe, aceste porece...

Organizatorii meciului Italia-Elveția, disputat la sfîrșitul anului trecut la Cagliari, s-au gîndit să facă o plăcută surpriză jucătorilor celor două echipe.

La intrarea în stadion numeroși spectatori au constatat — și ei — cu surprindere, că în spatele fiecărei porți era instalat cîte un... pom de iarnă. Elvețienii au apreciat gestul organizatorilor, care însă nu le-a fost de bun augur. Au pierdut meciul (și orice speranță la calificare în campionatul Europei) cu 4-0!...

CONFLICT JUCĂTORI-PATRONI, ÎN CHILE

Amenințînd cu o grevă de 48 ore care ar fi compromis total campionatul, fotbalistiștii profesioniști din Chile au reușit să determine federația să renunțe la grava suspendare pe care o dăduse portarului echipei Magallanes, Adison Aguilar. Este aci vorba de o importantă victorie a fotbalistilor organizați în sindicat, o victorie nu numai în fața patronilor lor dar și în fața federației.

Aguilar fusese suspendat pe timp de un an în urma unui interviu acordat unui ziar și care interviu nu fusese pe placul conducătorilor săi. El este un jucător de o valoare nu prea ridicată, dar în orice caz foarte util și care în fiecare an, împotriva voinței lui, este transferat de la o echipă la alta astfel că în ultimii ani a jucat la Magallanes de aci a fost transferat în urma capriciilor conducătorilor la echipa Everton din orașul Vina del Mar și de acolo, în anul următor, înapoi la Magallanes. Este firesc ca un jucător cu care conducătorii lui se comportă în această manieră să aibă multe de spus la adresa acestora. Mai ales asupra achitării salariilor și diverselor prime de joc care în Chile ca și în alte țări ale Americii de Sud nu întotdeauna se plătesc cu punctualitate. Aceasta dă loc la neînfrînte discuiții și scandaluri care, bineînțeles, întotdeauna se sfîrșesc în favoarea conducătorilor echipei respective.

Aguilar a avut curajul să demaste aceste practici în interviul acordat, dar critica nu era adresată numai echipei sale ci, indirect, ei puneau sub acuzare întreg mecanismul fotbalului profesionist chilian și în mod special, pe conducătorii acestuia.

Față de suspendarea aplicată, reacțiunea sindicatului jucătorilor a fost promptă: sau anularea suspendării, sau grevă. Și au avut cîștig de cauză. O parte din acuzații au intenția de a face recurs împotriva anulării suspendării. Dar sindicatul jucătorilor, încurajat de succesul obținut, este hotărît să meargă pînă la capăt, să ia orice măsură, în apărarea drepturilor membrilor săi.

Zeci de mii de spectatori au aplaudat frenetic pe jucători la prima lor apariție pe stadioane, după victoria obținută în afara campionatului, dar nu mai puțin prețioasă.

... Riva, internaționalul de la Cagliari, unul din cei mai sumpți fotbalisti italieni, este un om căruia îi place singurătatea. După fiecare meci, duminica seara, pleacă cu avionul la Varese și de aici se duce pe malul unui lac din satul natal, pentru a pescui. Explicația: orfan de la vîrstă de 6 ani, Riva

CURIOZITĂȚI...

a păstrat din copilărie înclinația spre izolare...

Un antrenor vest-german, Heimes Weissweilen, a imprimat un disc, dar nu pentru că ar cînta ca Beckenbauer sau Fontaine, ci pentru a lansa pe piață o con-

ferință tactică asupra sistemului 4-2-4!

O dragută scri-soare a primit tînărul Cappelini de la Inter. Autoarea, o admiratoare din Padova, în vîrstă de 40 de ani și cu numele de Witte li scrie: „Sînt gata să mă mărit cu tine în ziua în care H.H. nu va mai voi să te păstreze în echipă!”.

FOTBAL FEMININ

Fotbalul cîștigă numeroase... adepti în R.D. Germană, unde jocurile feminine devin tot mai frecvente. La sfîrșitul anului trecut a fost organizat chiar un turneu. Patru echipe din Halle, Wittenberg, Bergwitz și Leipzig s-au înțînrit pe stadionul BSK Locomotive din Leipzig, oferind spectacole inedite.

Fotografia alăturată înfățișează un aspect din timpul unei partide. Cele trei jucătoare par surprinse de apropierea mingii și, parcă, nu știu cum să reacționeze...

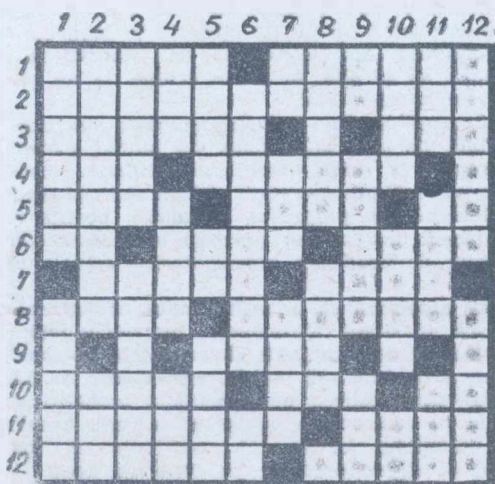
Fotbal

REVISTA SAPTĂMINALĂ
Redacția și ad-ția: București, Bd. Mărăști 26,
raionul 30 Decembrie, telefon 17.55.18

COLEGIUL DE REDACȚIE

Constantin Chiriță, Ștefan Covaci, Gh. Dumitrescu, Ion Lupas, Pavel Marcu, Aurel C. Neagu (redactor șef), Angelo Niculescu, Andrei Rădulescu, Constantin Teacă, Dumitru Tomescu, Ștefan Trandafirescu (redactor-șef adjuncți), Radu Urziceanu (secretar general de redacție), Emerich Vogl, Ion Voica, Ion Voinescu.

Prezentarea grafică Liviu Boboceu

DALIDA A TRAS LA SORTI MECIURILE DIN „SFERTURILE” CAMPIONATULUI EUROPEI

Mare animație marți la prinz, la Paris, la sediul Federației franceze de fotbal, cu prilejul tragerii la sorti a meciurilor din sferturile de finală ale Campionatului european de fotbal.

Sint prezenți membrii comitetului U.E.F.A., G. Wiederkehr, președintele U.E.F.A., H. Bangerter, secretar general, Pujol (Spania) Gh. Popescu (România) și K. Decker (R. D. Germană). Alături de ei — reprezentanții țărilor calificate (cu excepția Uniunii Sovietice și Angliei): Franchi (Italia), Costa și Ramirez (Spania), Nichavici și Mitici (Iugoslavia), Boșkov (Bulgaria), Bórszel (Ungaria), Chiarisoli, Sadoul, Moulène și Dugauguez (Franța).

Pentru tragerea la sorti a celor patru meciuri

a fost invitată cunoscuta cântăreață de muzică ușoară, Dalida. Cele opt bilețele cu denumirile echipelor au fost introduse în urnă și Dalida a „programat” următoarele meciuri:

1) ANGLIA sau SCOȚIA—SPANIA; 2) FRANȚA—IUGOSLAVIA; 3) UNGARIA—U.R.S.S.; 4) BULGARIA—ITALIA.

Partidele se dispută tur-retur, în primăvara acestui an.

Turneul final va avea loc tot anul acesta, probabil în Italia. În semifinale se întâlnesc învingătorii jocurilor 1—2 și 3—4, din sferturi. Echipa învingătoare în semifinale își vor disputa titlul de campioană a Europei, iar pentru locurile 3—4 se întâlnesc învinsele.

Campionatul mondial 1978 în Iugoslavia?

Sint în toi discuțiile pentru stabilirea candidaturilor la CM 1978. Președintele federației din Belgrad, Kircanski, a declarat ieri — la revenirea de la Zürich — unde a avut o întrevedere cu sir Stanley Rous, că propunerea

ca Iugoslavia să găzduiască competiția mondială din 1978 se află pe primul plan al preocupărilor FIFA. Tot pentru acea ediție și-au mai depus candidatura Spania și Argentina.

Di Stefano solicitat ca antrenor la Benfica

Indepărtat de la conducerea echipei Elche, afacere care se va termina probabil în fața tribunalului, la reclamația lui Di Stefano, fostul atacant al lui Real Madrid a revenit în capitala Spaniei. Îndată au început să apară oferte de la diferite cluburi pen-

tru ca Di Stefano să preia conducerea tehnică a respectivelor echipe. Cea mai insistentă pare aceea a clubului Benfica, rămasă fără antrenor, în urma plecării — tot din pricina unui conflict cu conducerea — a chilianului Fernando Riera.

Seria necazurilor lui Herrera continuă: va pierde la „masa verde” meciul cu Cagliari

Într-o pantă a insucceselor care a făcut să se vorbească, la un moment dat, de un ultimatum adresat de președintele lui Inter, Moratti, Helenio Herrera pare să scape oarecum de „seria neagră” prin acel 3—0 de duminică în fața lui Cagliari. Dar, o monedă de 100 lire aruncată de un fanatic drept în ochiul lui

Longo (Cagliari), va aduce aproape sigur — pierderea cu 0—2 a întâlnirii de către Internazionale. Regulamentul campionatului italian e clar: orice incident de organizare va fi suportat de gazde prin pierderea meciului. Rămâne ca reuniunea comisiei de disciplină a ligii naționale de fotbal să decidă!

Demisii... cantonamente... retrageri... sanțiuni...

● La 36 de ani, celebrul internațional maghiar, Matrai, a părăsit fotbalul activ și clubul care l-a consacrat, Ferencváros. Matrai va antrena echipa Egyetértés.

● Antrenorul Otto Bumbel (Malaga) s-a auto-amendat cu o importantă sumă deoarece a

întârziat cu o jumătate de oră de la un antrenament din pricina unei aglomerări automobilistice.

● Pentru prima oară, de la CM 1966, Alf Ramsey a organizat un cantonament al echipei Angliei, fără să existe un meci internațional imediat. Selecționerul englez vrea să pregătească cu toată minuțiozitatea meciul cu Scoția, din februarie. El va trece în revistă 35 de jucători convocați la acest cantonament.

● Celebrul internațional belgian Jurion (Anderlecht) a fost autorizat de conducerea clubului să reia antrenamentele. Astfel se încheie conflictul care l-a oprit pe căpitanul „violetilor” comitetului director al clubului.

SELECTIONERII LA LUCRU...

● PRIMELE ACȚIUNI ALE LUI KAROLY SOOS ÎN UNGARIA ● H. SCHÖN CAUȚĂ ÎNAINȚAȘI...

Nu s-au încheiat bine comentariile anului internațional 1967 și nu s-au stins ecourile ultimelor surprize și față de selecționerii unici din nou la treabă.

Noul conducător tehnic al naționalei maghiare, Karoly Soos, și-a luat în primire postul și a și trecut la acțiune. În primul rând însă după cum a declarat unul redactor al agenției maghiare M.T.I., el desfășoară o intensă muncă de documentare. Pe bună dreptate. El a lipsit 7 ani din Ungaria și a pierdut orice legătură cu fotbalul său. În momentul în care va realiza această acțiune de informare, va întreprinde o a doua acțiune importantă: stabilirea unei strânse cooperări cu antrenorii echipelor din prima divizie, care furnizează jucători naționali. Numai după aceea va trece efectiv la pregătirea lotului. După părerea lui Karoly Soos, echipa națională dispune de jucători excelenți, dar prezintă unele deficiențe, mai ales în apărare și, în plus, în spatele titularilor nu se află rezerve capabile să-i înlocuiască. În aceste direcții se va îndrepta atenția lui Karoly Soos în acest an, în care speră să ducă reprezentativa la succes.

— H. Schön, selecționerul vest-german, simte încă gustul amar al eșecului de la Tirana, dar nu mai are

limp acum pentru regrete. Îl așteaptă câteva partide amicale interesante, dar mai ales preliminariile campionatului mondial, în vederea cărora a și început pregătirile promovind în lot o serie de jucători tineri, ca Wimmer, Köppl, Volkert și Maas, toți în linia de atac (punctul nevralgic al echipei în sezonul de toamnă) sau titularizând pe alții (portarul Wolter, fundașul Vogts). În afară de acestia, lotul care va face un antrenament la 23 ianuarie la Essen, iar la 20 februarie va sustine un meci de pregătire cu o echipă străină, mai cuprinde pe: Mater, Manglitz (portari), Patzke, Heidemann, Schulz, Basse, Weber, Fichtel, Höttinges (fundași), Beckenbauer, Overath, Netzer, Siemensmeyer, Roth (mijlocasi), Libuda, Seeler, Müller, Ulsass și Löhr (înaintași). Lipsește golgeterul campionatului, Meier (de la Borussia Mönchengladbach), care și-a fracturat piciorul drept în cursul unui meci demonstrativ organizat la Duisburg, în cadrul unui curs pentru antrenori.

În primăvară, echipa R. F. a Germaniei va juca la 6 martie cu Belgia (Bruxelles), la 17 aprilie cu Ungaria (în R.F.G.) și la 8 mai cu Tara Galilor (Cardiff), toate meciuri amicale.

PE SCURT

Victoria lui Real Madrid în etapa de duminică, în fața Sevilliei, a fost obținută de debutantul Jose Luis, în vîrstă de 18 ani: introdus pe postul de mijlocas în locul lui Pirri (care a jucat centru atacant, Grosso fiind accidentat) linăru jucător a marcat unicul gol al partidei printr-un șut de o rară spectaculozitate de la peste 25 de metri. Succesul a adus lui Real primul loc în clasament.

Recent președintele clubului spaniol Real Madrid a suferit un accident de mașină, din care a scăpat printr-un miracol. În drum spre Madrid, la traversarea localității Torrecieja (Alicante), mașina condusă chiar de Santiago Bernabeu s-a ciocnit cu o auto-cisternă. Din șoc, mașina a fost aruncată la cîteva metri distanță, într-un gard. Proprietarul n-a avut de suferit nimic grav.

O COINCIDENȚĂ ȘI O... URARE!

La meciul ROMA — BRES-CIA din campionatul italian, disputat în ultima zi a anului 1967, un fotograf a surprins la ieșirea pe teren, această dispoziție a patru jucători ai echipei gazdă care pare a fi o urare pentru noul an adresată spectatorilor.

Și vă asigurăm că n-a fost nici un aranjament de culise!

PRONOSPORT

Iată pronosticurile noastre la concursul nr. 3 din 21 ianuarie 1968:

1. Atalanta—Napoli	1
2. Bologna—Sampdoria	1
3. Cagliari—Brescia	1
4. Mantova—Juventus	2
5. Milan—Spal	1
6. Roma—Inter	2
7. Torino—Lanerosci	1
8. Varese—Fiorentina	1
9. Foggia—Lazio	1
10. Modena—Padova	x
11. Genova—Novara	1
12. Potenza—Catania	x
13. Monza—Reggina	x

Aprecieri asupra jocului echipelor noastre în raport cu cerințele fotbalului modern

(Urmare din pag. 8)

între factorii principali care trebuie să colaboreze spre binele lui: jucători și antrenori.

Datorită faptului că relațiile jucătorilor de performanță cu cluburile nu au fost stabilite cu precizie la nivelul cerințelor competiționale și ale procesului aferent de instruire, ei au oscilat în permanență între profesione și activitatea sportivă, iar conducătorii și antrenorii, de dragul rezultatelor, le-au creat cit mai multe avantaje sau le-au trecut cu vederea multe acte de indisciplină, de nesupunere etc. În felul acesta, cu îngăduința noastră, au fost crescuți jucători care în toate împrejurările — în joc, la antrenament și în viață — fac mai mult ce le place și nu ceea ce ar fi necesar, ei sint foarte grijulii pentru interesele lor și prea puțin le pasă de îndatoririle lor sportive. De aceea, nu depun stăruință pentru înlăturarea deficiențelor, sint refractari la nouățile care cer un efort mai mare, cedează sau acționează haotic față de greutățile mai deosebite în joc și sint copleșiți atunci cînd unele jocuri le reclamă responsabilitate personală. În aceste condiții, munca antrenorilor este cu atît mai mult îngreuiată, cu cît mulți dintre conducători, prin înclinăția lor în favoarea jucătorilor, subminează adeseori autoritatea antrenorilor.

Colegiul central de antrenori apreciază asemenea greutăți ca fiind reale, dar consideră, că partea de responsabilitate a antrenorilor nu este cu nimic diminuată. Cursurile din anii trecuți cu participarea antrenorilor străini, trimiterea antrenorilor noștri la diferite cursuri

în străinătate și la campionatul mondial din Anglia, materialele difuzate în rîndul antrenorilor, transmiterea celor mai importante meciuri din fotbalul european și mondial la televiziune, ar fi trebuit să lase urme mult mai vizibile în jocul echipelor noastre, dacă ar fi existat o preocupare pronunțată și perseverentă în această direcție. Dovada că se pot obține rezultate bune sau promițătoare sint străduințele antrenorilor Ion Bălănescu și Eugen Mladin, V. Mărdărescu, Ștefan Covaci, Nicolae Dumitrescu, Traian Ionescu și Constantin Teacă, care au depus sau cel puțin au încercat să aducă ceva nou în jocul echipelor lor.

În diferite rînduri, Colegiul central de antrenori a trebuit să constate, cu părere de rău, că NICI RELATIE DINTRE ANTRENORI NU SINT SĂNĂTOASE. Ei se combat mai mult în discuții sterile sau neprincipiale decît se ajută reciproc, în mod practic. Materialele predate la cursuri sau publicate nu sint acceptate sau respinse după conținutul lor, ci după persoana de la care emană. Despre majoritatea lucrurilor se afirmă că sint cunoscute, dar practica prezența lor nu se vede deloc. În general, vorbăria predomină și prăpastia între teorie și practică se adîncește din ce în ce mai mult. Toate acestea, adăugate la nivel scăzut al fotbalului românesc, sint de natură a pune sub semnul întrebării capacitatea profesională a întregului corp de antrenori.

Pentru această situație, alături de antrenori, vinovat se face și Colegiul central de antrenori, care nu a reușit să canalizeze munca antrenorilor într-o vastă acțiune comună, pentru redresarea fotbalului, nu a reușit nici

pină astăzi să se impună ca organ tehnic al federației — nici față de antrenori și nici față de conducerea federației. De mai mult timp, Colegiul se mulțumește cu expunerea noutăților de joc și de instruire și prea puțin sau cu insuficiență a vechiilor ca acestea să primească și o realizare practică. Astfel, a fost posibil, ca unele metode de instruire larg folosite în alte țări, ca „circuitele” și „intervalele”, să nu fie aplicate în mod curent la noi, iar conținutul antrenamentelor și intensitatea cu care se lucrează, să se afle, la multe echipe, la un nivel care exclude un progres real.

Instruirea formațiilor din ambele categorii superioare, este incredintată de mai mult timp, cu puține excepții, acelorași antrenori și, după toate probabilitățile, această situație nu se va schimba esențial nici în anii următori, responsabilitatea pentru progresul fotbalului nostru neputînd reveni decît antrenorilor prezenți la această consfătuire, indiferent de condițiile organizatorice actuale sau viitoare.

De aceea se apreciază că a sosit timpul ca antrenorii să-și dovedească, în sfîrșit, atașamentul lor sincer față de acest joc, să lase la o parte toate divergențele personale, simpatiiile sau antipatiile, să colaboreze sincer și fără rezerve pentru îmbunătățirea permanentă a pregătirii lor și a procesului de instruire a echipelor și, prin aceasta, la afirmarea fotbalului nostru, să contribuie cu toată capacitatea lor și să se pretindă cu țările ca acest Colegiu de antrenori să devină un colectiv competent, puternic, care să fie respectat ori de cîte ori sint luate decizii privind tehnicitatea fotbalului și soarta antrenorilor.